

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31Cob/25/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318207828
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Tischlerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2318207828.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a členov senátu Mgr. Lucie Mizerovej a JUDr. Ľubomíra Bundzela, v právnej veci žalobcu: TSR Slovakia, s.r.o., so sídlom Hrabové 313, Bytča, IČO: 47 258 811, zastúpeného splnomocnencom: PETERKA & PARTNERS advokátni kancelár s.r.o., so sídlom Karlovo námestí 671/24, Praha, Nové Město, Česká republika, IČ: 261 69 720, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom: PETERKA & PARTNERS advokátska kancelária s.r.o. organizačná zložka, so sídlom Námestie Mateja Korvína 1, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 884 703, proti žalovanému: ADA WASTE, s.r.o., so sídlom Bratislavská 1611/74, Galanta, IČO: 36 242 560, zastúpenému splnomocnencom: Advokátska kancelária BĀNOS & KOŠŪTOVÁ s. r. o., so sídlom Hlavná 979/23, Galanta, IČO: 47 551 372, o zaplatenie 1.121.762,83 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 27. septembra 2021 č. k. 35Cb/27/2018-3406, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Odvolanie žalovaného proti zvyškovo zamietajúcemu výroku II. **o d m i e t a**.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 88 %.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.052.026,91 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.052.026,91 eura od 19.7.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 88 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 261 ods. 1, § 263 ods. 1, § 265, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, 2, § 409 ods. 1, § 420 ods. 1, § 422 ods. 1, § 425 ods. 1, § 427 ods. 1 až 3, § 428 ods. 1 až 3, § 437 ods. 1, § 439 ods. 1, § 440 ods. 1, 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“ alebo „ObZ“), § 1 ods. 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka.

Vecne dôvodil, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca a žalovaný ako podnikateľské subjekty pri výkone svojej podnikateľskej činnosti uzatvárali v období od 12.12.2017 do 14.6.2018 kúpne zmluvy, ktorých predmetom bol predaj tovaru - rôznych druhov šrotu žalovaným žalobcovi za kúpnu cenu, ktorej výška bola stanovená v závislosti od druhu šrotu a doby uzavretia tejto zmluvy. Neoddeliteľnou súčasťou každej zo siedmich kúpnych zmlúv boli Všeobecné nákupné podmienky (ďalej aj „VNP“) žalobcu. Žalovaný fakturoval žalobcovi kúpnu cenu za dodávky šrotu

na základe jednotkových cien uvedených v kúpnych zmluvách v závislosti od hmotnosti dodaného šrotu a druhu šrotu. Žalovaný vo vystavených faktúrach uvádzal ním deklarovanú hmotnosť dodávok. Žalobca žalovanému uhrádzal kúpnu cenu za dodávky na základe žalovaným vystavených faktúr, a teda ním deklarovanej hmotnosti daného druhu šrotu. Žalobca následne predával šrot kúpený od žalovaného konečnému odberateľovi. Pri fakturácii ceny šrotu konečnému odberateľovi žalobca vychádzal z množstiev, ktoré uvádzal žalovaný na nákladovom liste a svojich faktúrach vystavovaných žalobcovi, pričom jednotková cena fakturovaná žalobcom konečnému odberateľovi bola vyššia ako cena, ktorú žalovaný fakturoval žalobcovi.

Žalovaný fyzicky tovar žalobcovi nedodával, ale v súlade so zmluvou (bod 4.2 VNP) ho dodával priamo tretej osobe - konečnému odberateľovi. Žalovaný v konaní namietal, že tovar fakturoval s hmotnosťou a v kvalite zistených pri jeho prevzatí v mieste plnenia konečným odberateľom, keďže tieto váhy boli na základe výstupov zo servera konečným odberateľom po prevzatí akceptované. Žalobca namietal, že do servera konečného odberateľa boli zaznamenávané len údaje na základe hmotností oznámených žalovaným a nemôžu predstavovať potvrdenie množstva dodaného tovaru v kontexte zmluvného vzťahu žalobcu a žalovaného a vzdanie sa akýchkoľvek nárokov žalobcu voči žalovanému z dôvodu nedodania dohodnutého množstva tovaru. Postup konečného odberateľa pri preberaní tovaru bol zistený na základe písomného vyjadrenia svedka A. B., zamestnanca konečného odberateľa, ktorý potvrdil, že na serveri konečného odberateľa - „Portáli dodávateľov“ sú orientačne uvedené všetky informácie týkajúce sa jednej dodávky železného šrotu, vrátane deklarovanej hmotnosti (ako je to uvedené na nákladovom liste) a skontrolovanej hmotnosti (vždy zodpovedá tomu, čo bolo deklarované z administratívnych dôvodov). Tieto údaje sa dodatočne nemenia ani ak sa zistia hmotnostné, či kvalitatívne rozdiely. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že pokiaľ konečný odberateľ akceptoval množstvá tovaru uvedené žalovaným v nákladových listoch a tieto údaje prevzal aj žalobca, došlo k naplneniu uzavretých zmlúv na takto akceptované množstvo tovaru a jeho kvality. Uvedené však žiadnym spôsobom podľa súdu prvej inštancie nevytláčilo nástup režimu nárokov z väd tovaru podľa § 420 ods. 1 a nasl. ObZ v prípade, ak sa zistilo, že tovar nebol dodaný v deklarovanom množstve a kvalite.

Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalobca tovar nikdy nevážil. Konečný odberateľ vykonával vo svojom závode váženie dodávok, ktoré mu dodával žalovaný (a iní dodávatelia), a to postupom, ktorý popísal žalobca vo svojich vyjadreniach a ktorý bol potvrdený aj vyjadrením svedka B.. Na základe vykonaného kontrolného váženia konečný odberateľ po prevzatí tovaru zistil, že sporné dodávky žalovaného majú nižšiu hmotnosť, než akú deklaroval žalovaný. Žalobca na preukázanie týchto tvrdení predložil súdu rozsiahle súbory listinných dôkazov v podobe záznamov o váženíach vykonaných konečným odberateľom, reklamácií hmotnostného rozdielu. Priebeh kontrolných vážení popísal aj svedok B., ktorý zároveň potvrdil, že pri dodávkach od žalovaného boli opakované a vo väčšom rozsahu zistené rozdiely v deklarovanej a skutočne dodanej váhe tovaru. Pokiaľ išlo o námietky žalovaného spochybňujúce žalobcom predložené záznamy o váženíach s poukazom na časové nezrovnalosti, žalobca sa s nimi podľa názoru súdu prvej inštancie v plnom rozsahu vysporiadal a logicky ich objasnil. Vyjadrenia žalobcu potvrdil aj svedok B., ktorý opísal proces kontrolného váženia, ako aj proces zaznamenávania jeho výsledkov, pri ktorom sa zúčastňovali zamestnanci konečného odberateľa z rôznych oddelení s rôznymi pracovnými časmi, v dôsledku čoho mohlo dochádzať k zdanlivým logickým nezrovnalostiam (napr. zaznamenanie dátumu príchodu neskôr ako bol vagón odvážený). Plne akceptovateľné bolo podľa súdu prvej inštancie aj vysvetlenie toho, že čas váženia niektorých vagónov je totožný, keďže to zjavne zodpovedalo pracovným postupom pri vážení (vážili sa vagóny v celých súpravách). Obranu žalovaného zameranú na „pravosť“ (hoci podľa názoru súdu prvej inštancie bol vhodnejší termín „pravdivosť“) záznamov o vážení a reklamácií hmotnostných rozdielov považoval súd prvej inštancie za účelovú predovšetkým z dôvodu, že žalovaný nepreukázal tvrdenia o tom, že tovar dodal v deklarovanom množstve. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na znenie ust. § 151 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. Strana je zároveň povinná na preukázanie svojich tvrdení produkovať dôkazy.

Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie výsluchom konateľa žalovaného za účelom zistenia, na základe čoho boli zistené ním deklarované váhy tovaru na vystavených faktúrach. Konateľ

žalovaného však napriek opakovaným otázkam nevysvetlil ako prebieha proces zistenia hmotnosti tovaru naloženého do železničného vagóna v prípade, ak sa do neho nezmesť všetok tovar dovezený autom, ale len jeho časť. Konateľ žalovaného vysvetlil len váženie zostatkového tovaru, ktorý sa vráti do prevádzky žalovaného, keď už nie je voľný vagón. Pochybnosti o správnosti údajov o hmotnosti tovaru uvádzanej žalovaným žalobca podporne preukazoval aj previerkou, ktorú realizoval prostredníctvom súkromného detektíva. Tento dôkaz však súd prvej inštancie nepovažoval za pre vec relevantný, keďže previerka bola realizovaná až v roku 2020 a nevzťahovala sa na sporné dodávky. Za zásadné však súd považoval, že žalovaný v priebehu konania nevyprodukoval žiadny dôkaz o tom, aké množstvo tovaru reálne naložil do jednotlivých vagónov, hoci týmito dôkazmi údajne mal disponovať. Na pojednávaní 7.10.2019 žalovaný uviedol, že pokiaľ žalobca považuje za sporné naloženie tovaru v žalovaných deklarovaných množstvách, nemá problém to preukázať na základe nákladných listov, v ktorých je uvádzaná presná váha, množstvo dodaného tovaru. Súd prvej inštancie následne považoval za nepochopiteľné následné stanovisko žalovaného, podľa ktorého považoval za nevhodné, aby žalobca od žalovaného žiadal nákladné listy, či vážne lístky, ktorých existenciu na začiatku sporu nespochybňoval. Súd uviedol, že žalobca od počiatku spochybňoval správnosť údajov deklarovaných žalovaným a práve v tej súvislosti si uplatňoval nároky v tomto konaní. Konečný odberateľ podľa názoru súdu prvej inštancie pri zisťovaní väd postupoval dôsledne a obozretne, pričom svoje zistenia si nechal preveriť aj u nezávislej spoločnosti VIC Srl, ktorá existenciu hmotnostných rozdielov potvrdila. Na tieto zistenia nemá vplyv ani skutočnosť, že konečný odberateľ ohľadne totožného tovaru už predtým reklamoval kvalitatívne vady, a to pri hmotnostiach pôvodne deklarovaných žalovaným. Vzhľadom na povahu tovaru (ktorého nesúrodosť popisoval vo svojej výpovedi aj konateľ žalovaného) bolo totiž podľa súdu prijateľné vysvetlenie, že kvalitatívne vady bolo možné zistiť skôr, než boli známe objektívne informácie o hmotnostných vadách. Konečný odberateľ po zistení, že tovar bol dodaný v inom než dojednanom množstve, a teda s vadami, vyzval žalobcu na vrátenie sumy 1.971.875,45 eura, ktorá zodpovedala zníženiu kúpnej ceny o cenu za nedodaný tovar a nákladom konečného odberateľa na prepravu neexistujúceho tovaru z rakúsko-italianskych hraníc do závodu konečného odberateľa. Žalobca túto sumu konečnému odberateľovi vrátil 17.10.2018.

Strany sporu si vznik nárokov zo zodpovednosti za vady tovaru upravili zmluvne, keď v prípade rozdielu medzi hmotnosťou tovaru fakturovaného dodávateľom a hmotnosťou zistenou TSR alebo konečným odberateľom pri prevzatí tovaru, bol dodávateľ povinný na žiadosť TSR vydať dobropis. Žalobcovi tak v prípade zistenia hmotnostných väd vznikol priamo nárok na zľavu z kúpnej ceny predstavujúcej rozdiel medzi dodaným tovarom a tovarom deklarovaným bez toho, aby bol povinný poskytnúť žalovanému dodatočnú primeranú dobu na odstránenie vady. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by takýto postup nezodpovedal zaužívanej praxi medzi ním a žalobcom a túto potvrdzovali aj predchádzajúce dobropisy vydávané v súvislosti s kvalitatívnymi či kvantitatívnymi vadami, na ktoré poukazoval sám žalovaný. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca v konaní vznik hmotnostných rozdielov riadne preukázal a zároveň preukázal, že nárok na zľavu z kúpnej ceny si aj riadne u žalovaného uplatnil, a to predžalobnou výzvou zo 16.7.2018, v ktorej žiadal o vydanie dobropisu na sumu 1.971.875,45 eura.

Vo vzťahu k otázke, či k uplatneniu nárokov došlo včas, súd prvej inštancie uviedol, že v kúpnych zmluvách zmluvné strany výslovne vylúčili aplikáciu § 428 ObZ (t.j. predávajúci sa vzdal námietky, že kupujúci nesplnil včas svoju povinnosť oznámiť vady tovaru), pričom ust. § 428 ObZ nie je vymedzené v § 263 ObZ ako kogentné ustanovenie, v dôsledku čoho mohli strany jeho aplikáciu vo vzájomných obchodných vzťahoch vylúčiť. Žalovaný poukazoval na to, že uvedené ustanovenie a jeho využitie zo strany žalobcu je snahou o poškodenie žalovaného a je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Súd prvej inštancie sa s touto argumentáciou nestotožnil. Samotné dojednanie vylúčenia aplikácie § 428 ObZ v rámci zmluvnej voľnosti nemožno považovať za konanie v rozpore so zásadami obchodného styku. K tvrdeniu žalovaného, že výkon práva na uplatnenie nároku z väd bol v rozpore so zásadami obchodného styku, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si nároky u žalovaného uplatnil hneď po tom, ako bol na vrátenie časti ceny a nákladov vyzvaný konečným odberateľom, a teda ako získal vedomosť o hmotnostných rozdieloch. Konečný odberateľ pri uplatňovaní nárokov z väd postupoval veľmi obozretne a na ich preukázanie a zdokladovanie realizoval proces vážení a kontrolných vážení, ktoré mali určitú časovú náročnosť zodpovedajúcu povahe dodaného tovaru a samotnému spôsobu obchodovania. Podľa názoru súdu prvej inštancie aj vylúčenie aplikácie § 428 ObZ bolo už v čase uzatvárania zmlúv odôvodnené práve špecifikami tovaru a spôsobu obchodovania, pri ktorom nie je

možné zistiť vady ihneď po prevzatí tovaru. To bolo zrejmé aj zo zaužívanej praxe medzi žalobcom a žalovaným, kedy reklamácie boli akceptované a dobropisy boli vystavené vždy s určitým časovým odstupom. Pokiaľ bola v sporných veciach táto doba dlhšia, bolo to odôvodnené rozsahom zistení o opakovanom a dlhšiu dobu trvajúcom konaní žalovaného zakladajúcom vznik nárokov zo zodpovednosti za vady. Súd nevidel rozpor v tom, že konečný odberateľ po nadobudnutí podozrenia vykonal komplexné šetrenie ohľadne dodávok v období od januára 2018 do júna 2018 a po ich prešetrení sa obrátil na žalobcu. Žalobca predžalobnú výzvu zaslal žalovanému už 16.7.2018, teda hneď po tom, ako bol o hmotnostných rozdieloch informovaný. Žalovaný sa podľa názoru súdu nemôže domáhať ochrany podľa § 265 ObZ, keď jeho vlastným konaním došlo k ukráteniu žalobcu a žalovaný o týchto skutočnostiach musel vedieť.

Nárok žalobcu na zľavu z kúpnej ceny v rozsahu 938.739,21 eura tak súd prvej inštancie považoval za dôvodný, keďže žalobca preukázal, že žalovaný nedodal tovar v dojednanom množstve a žalobca si svoj nárok riadne a včas v súlade so zmluvnými dojednaniami uplatnil. Popri nároku z väd tovaru žalobcovi vznikol aj nárok na náhradu škody v súvislosti s nákladmi vynaloženými na prepravu tovaru. Náklady na prepravu tovaru od rakúsko-talianskej hranice do areálu konečného odberateľa znášal konečný odberateľ, ktorý si tento náklad uplatnil voči žalobcovi a ten ho v plnom rozsahu akceptoval. Žalobca vznik, výšku a dôvodnosť uvedených nákladov riadne doložil, keď preukázal, že taliansky prevádzkovateľ nákladnej železničnej dopravy Mercitalia Rail Srl stanovuje paušálnu cenu za prepravu jedného vagóna bez ohľadu na jeho hmotnosť, a to 278,66 eura. Priemerná hmotnosť nákladu prepravovaného vo vagónoch je 45 ton a priemerná cena za prepravu tony šrotu je tak 6,19 eura. K uvedenej sume prepravného bolo potrebné pripočítať náklady na „poslednú míľu“ v sadzbe 2,50 eura za tonu tovaru, ktorej účel špecifikoval žalobca a potvrdil aj svedok B.. Žalobca si tento nárok uplatnil výpočtom vo vzťahu k sporným vagónom v rozsahu uvedenom v ods. 11 až 17 odôvodnenia. Keďže odplata za prepravu sa stanovuje na základe deklarovanej hmotnosti prevážaného tovaru, žalobcovi by tieto náklady nevznikli v prípade, ak by žalovaný oznámil správnu hmotnosť prevážaného tovaru. Súd prvej inštancie tak mal za preukázané, že v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného, ktorý uviedol vyššie hmotnosti než skutočne prepravované, vznikla žalobcovi škoda vo výške 77.604,39 eura, teda v sume, ktorú musel konečnému odberateľovi vrátiť za zaplatenie prepravy nedodaného tovaru.

Náklady na dopravu tovaru z rakúsko-slovenskej hranice na rakúsko-taliansku hranicu uhradil žalobca. Prepravcom tovaru bola rakúska spoločnosť Rail Cargo, ktorej boli predložené nákladné listy vyhotovené žalovaným a s údajmi, ktoré pochádzali od žalovaného. Na základe týchto údajov uvedená spoločnosť fakturovala žalobcovi náklady za prepravu podľa aktuálnej ceny prepravného faktúrami (cenu a číslo faktúry vo vzťahu ku každému vagónu súd prvej inštancie uviedol v ods. 11 až 17 odôvodnenia). Žalobca v konaní preukázal, že tieto faktúry uhradil. Aj v tomto prípade súd prvej inštancie konštatoval, že odplata za prepravu sa stanovuje na základe deklarovanej hmotnosti prevážaného tovaru a žalobcovi by tieto náklady nevznikli v prípade, ak by žalovaný oznámil správnu hmotnosť prevážaného tovaru. Súd mal tak za preukázané, že v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného, ktorý uviedol vyššie hmotnosti než skutočne prepravované, vznikla žalobcovi škoda vo výške 35.683,31 eura.

K vyjadreniam žalovaného, že žalobca pri uplatnení nárokov nezohľadnil už vystavené dobropisy na vady v kvalite ohľadne toho istého tovaru (teda aj nedodaného), súd prvej inštancie poukázal na to, že ak aj takýto nárok (zrejme na vydanie bezdôvodného obohatenia) vznikol, žalovaný si ho v konaní účinným spôsobom neuplatnil (žiadne vzájomné nároky nevyčísli). Keďže súd nie je oprávnený sám skúmať prípadnú existenciu započítateľných nárokov, túto argumentáciu považoval za bezpredmetnú. Rovnako tak aj argumentáciu týkajúcu sa zmeny právnej kvalifikácie nárokov a upravovania ich výšky, ktorú robil žalobca v priebehu konania. Žalobcom navrhované zmeny žaloby nebránili, aby súd v konaní pokračoval a o ich pripustení bolo riadne rozhodnuté.

Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu za dôvodný v časti sumy 1.052.026,91 eura (938.739,12 + 77.604,39 + 35.683,31) a zároveň priznal žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania pri sadzbe uplatnenej v súlade s § 369 ObZ a § 1 ods. 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z., a to od 19.7.2018, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni ako žalobca žalovaného na zaplatenie vyzval.

S odkazom na ust. § 440 druhú vetu ObZ však súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu na náhradu zisku ušlého v dôsledku nedostatku vlastnosti tovaru, na ktorý sa zľava vzťahuje. Žalobca si ušlý zisk uplatnil ako súčin marže žalobcu a hmotnostného rozdielu. Marža žalobcu je vypočítaná ako rozdiel medzi jednotkovou kúpnu cenou za tovar dohodnutou medzi žalobcom a žalovaným a jednotkovou kúpnu cenou za tovar dohodnutou medzi žalobcom a konečným odberateľom, pričom od tejto sumy žalobca odpočítal jednotkovú cenu za prepravu nedodaného tovaru od rakúsko-slovenských hraníc po rakúsko-talianske hranice. Keďže išlo o priame obchody, kedy tovar od žalovaného bol dodávaný priamo konečnému odberateľovi a cez žalobcu prechádzal iba fakturačne, žalobca mal za to, že mu náleží ušlý zisk v sume rovnajúcej sa celým výnosom z predaja chýbajúceho množstva tovaru, pretože žalobca „neušetril“ nedodaním tovaru žiadne náklady, ktoré by bolo treba od tohto výnosu odpočítať. Náklady žalobcu na tento typ obchodu sú fixnými nákladmi, teda sa nemenia s meniacim sa množstvom tovaru predávaného konečnému odberateľovi. Súd prvej inštancie nesúhlasil s argumentáciou žalobcu, že ust. § 440 ObZ sa nevzťahuje na prejednávany prípad, pretože vada spočívajúca v nedostatku hmotnosti sa nepovažuje za nedostatok vlastnosti tovaru. Mal za to, že hmotnosť veci je zrejmom fyzikálnou vlastnosťou veci, a teda nebol dôvod na vylúčenie aplikácie § 440 ods. 1 druhá veta ObZ v prejednávanej veci. Pretože žalobcovi bol v tomto konaní uznaný vznik nároku na zľavu z kúpnej ceny, zákon vylučuje, aby mu bol súbežne priznaný aj nárok na ušlý zisk.

V časti o trovách konania súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), vecne čistým procesným úspechom žalobcu v rozsahu 88 %.

Proti tomuto rozsudku podal včas v celom rozsahu odvolanie žalovaný s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Žalovaný trval na tom, že konečnému odberateľovi dodal tovar v deklarovanej hmotnosti a konečný odberateľ si tovar po jeho dodaní skontroloval, odvážil, váhu v danom čase akceptoval, zaznamenal a aktuálne tvrdenia o nedostatku vo váhe dodávok a predkladané údaje váženia zo strany žalobcu nie sú pravdivé. Žalovaný mal za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a v priebehu konania menil vlastnú argumentáciu v zmysle aktuálnej dôkaznej situácie, pričom uplatnený nárok nezodpovedal právnemu titulu vyžadovanému zákonom. Žalobca nemôže požadovať náhradu v rozsahu, v ktorom mohol dosiahnuť uspokojenie svojich nárokov zo zodpovednosti za vady zo žiadneho iného právneho titulu, ako tomu bolo pri predžalobnej výzve, ako aj pri podaní žaloby, až do času, kedy prvoinštančný súd žalobcu na tento nedostatok neupozornil. Žalovaný mal tiež za to, že v danom prípade sú naplnené podmienky pre označenie ustanovenia 6.6 VNP za šikanózne a neúčinné, čo by znamenalo prekludovanie práva žalobcu, pretože tento si práva z väd tovaru neuplatnil včas. Celý nárok žalobcu považoval žalovaný za neodôvodnený a nepreukázaný, podanú žalobu za účelovú. Napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, považuje žalovaný za nezákonný a v rozpore so skutkovým a právnym stavom.

V podrobnostiach žalovaný namietal nesprávne uplatnený nárok žalobcom, a to z dôvodu, že žalobca si do predloženia vyjadrenia z 3.2.2020 uplatňoval u žalovaného náhradu škody, bezdôvodné obohatenie, ušlý zisk, nie však nárok zo zodpovednosti za vady. Žalovaný zdôraznil, že na každý právny titul sa vzťahujú iné zákonom predpokladané podmienky. Po predložení vyjadrenia žalobcu z 3.2.2020, ktorého súčasťou bola zmena žaloby, sám konajúci súd uviedol, že považuje nárok žalobcu za nepreskúmateľný z dôvodu, že žalobcom sú uplatňované 4 samostatné nároky, ktoré však nie sú určité a zrozumiteľné. Žalobca v rozpore s koncentráciou konania žiadal o poskytnutie ďalšej lehoty na predloženie ďalších podaní a pokiaľ súd takémuto postupu vyhovel, možno hovoriť o narušení rovnosti strán sporu v prospech žalobcu. Zo strany žalobcu dochádzalo k opakovanému nejednoznačnému špecifikovaniu požadovaného nároku, tento bol účelovo menený a nezrozumiteľný, nebolo možné zistiť titul, na základe ktorého si žalobca plnenie uplatňuje. Pokiaľ žalobca uvádzal, že práve súd má byť ten, kto má vyriešiť prípadnú konkurenciu právnych nárokov, žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Co/3/2009, ktoré odmieta, aby to bol konajúci súd, ktorý svojvoľne posúdi právny titul ako iný, žalobcom nepožadovaný nárok. Žalovaný ďalej poukázal na to, že dovolací súd v tejto veci vo vzťahu

k nároku z väd tovaru uviedol, že objednávateľ môže uplatniť nárok na zľavu z kúpnej ceny, pričom podmienkou je existencia väd, ich včasné uplatnenie, zodpovednosť zhotoviteľa za vady, neodstránenie väd zhotoviteľom v poskytnutej primeranej dodatočnej lehote, pričom ObZ striktné neupravuje spôsob, akým tak má objednávateľ urobiť, musí tak však urobiť preukázateľným spôsobom. Žalovaný mal za to, že predmetné podmienky nie sú v prípade žalobcu splnené, s čím sa súd nevysporiadal. Pokiaľ súd nepovažoval vylúčenie ust. § 428 ObZ za šikanózne, bolo nutné skúmať, či sú v danom prípade splnené ostatné podmienky pre zľavu z kúpnej ceny, ako aj pre náhradu škody. Tieto nároky súd bez náležitého odôvodnenia žalobcovi priznal. Ďalej žalovaný namietal, že nie sú splnené hmotnoprávne podmienky predpokladané ObZ na uplatnenie si nárokov z väd, keď žalobca nepostupoval v súlade s § 427, § 436 a § 437 ObZ, nereklamoval vady hmotnosti, nespĺnil otázku včasnosti, neposkytol lehotu na nápravu a nepreukázal zodpovednosť žalovaného za vady. Nesúhlasil s odôvodnením súdu, že žalobca oznámil vady žalovanému zaslaním predžalobnej výzvy, pretože táto výzva nie je v súlade s § 436 ani § 437 ObZ. Pokiaľ by aj došlo k vylúčeniu § 428 ObZ všeobecnými nákupnými podmienkami (VPN), nedošlo k vylúčeniu ostatných ustanovení týkajúcich sa zodpovednosti za vady predovšetkým §§ 427, 436, 437 ObZ. Žalobca nepostupoval ani podľa bodu 6.5 VPN, podľa ktorého je TSR (žalobca) oprávnené podľa vlastného uváženia požadovať od dodávateľa (žalovaného) v prípade väd tovaru odstránenie vady alebo dodanie novej veci. Žalovaný mal za to, že žalobca nedostatočne určil predmet civilného sporu, k zmene žaloby pristúpil až na základe postoja súdu a aj po tejto zmene považoval súd požadovaný nárok za neurčitý a nepreskúmateľný. V danom prípade došlo podľa žalovaného konaním súdu k narušeniu rovnosti zbraní strán sporu v prospech žalobcu, keby súd opakovane upozorňoval žalobcu na nedostatky v podaniach a v rozpore s koncentráciou a hospodárnosťou konania mu umožnil predkladať kvantá dôkazov, ktoré vykazovali chyby a nárok žalobcu nepreukázali a napriek tomu sa súd len nekriticky stotožnil s tvrdeniami žalobcu.

Žalovaný ďalej namietal nepreukázanie žalovaného nároku. Za nepravdivé považoval tvrdenie, že by mal fakturovať vyššiu hmotnosť než ako v skutočnosti dodával konečnému odberateľovi. Konečný odberateľ pri prevzatí vagónov potvrdil fakturovanú hmotnosť zo strany žalovaného, nereklamoval odchýlky vo váhe. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení predložil tzv. reklamácie hmotnostného rozdielu, ktorých pravosť a relevanciu však žalovaný v priebehu konania spochybnil. Na všetkých záznamoch o vážení sú uvedené dátumy vystavenia 10. až 12.7.2018 a pri viacerých dodávkach je zrejmé, že došlé vagóny mali byť vážené skôr ako dorazili ku konečnému odberateľovi. Žalovaný mal za to, že reklamácie hmotnostného rozdielu boli vyhotovené dodatočne až v júli 2018. Žalobca síce uviedol viaceré tvrdenia ako mohlo údajne dôjsť k situáciám, kedy nesedia časy vážení a príchodov vagónov ku konečnému odberateľovi, avšak tieto žalovaný považoval za nepreukázané. Viaceré vagóny mali byť vážené v rovnakom čase, čo je z praktického hľadiska nemožné. Žalobca upravoval teórie, akým spôsobom tieto nedostatky vznikli a súd považoval tieto tvrdenia za akceptovateľné, kým obranu žalovaného považoval za účelovú. Pokiaľ súd vytkol žalovanému, že nepredložil nákladné listy, k uvedenému žalovaný dodal, že to bol práve súd, ktorý upozornil strany, že zahŕňujú súd rozsiahlymi podaniami a množstvom listinných dôkazov a aby predkladali podania len s dôkaznou hodnotou. Na základe uvedeného nákladné listy predložené neboli, pretože ich predloženie považoval žalovaný za nehospodárne. Poukázal tiež na to, že súd v rozsudku uviedol, že predložené nákladné listy boli vyhotovené žalovaným s údajmi, ktoré pochádzali od žalovaného a súd tak pri rozhodovaní o uznaní nároku žalobcu považoval údaje v nákladných listoch za preukázané a na druhej strane, žalovanému ich nepredloženie vytýka. Žalovaný sa nestotožnil ani s odôvodnením súdu, že konateľ žalovaného nevysvetlil ako prebieha proces zistenia hmotnosti tovaru naloženého do železničného vagóna v prípade, ak sa do neho nezmesť všetok tovar, pretože uvedené konateľ žalovaného v priebehu konania vysvetlil. Žalovaný namietal aj postup súdu, ktorý vychádzal z dôkazu previerky súkromného detektíva, keď na jednej strane uviedol, že tento dôkaz nepovažuje za relevantný, no zároveň uviedol, že aj týmto dôkazom žalobca podporne preukázal pochybnosti o správnosti údajov o hmotnosti tovaru uvádzanej žalovaným. Nekritické akceptovanie tvrdení žalobcu zo strany súdu sa prejavilo aj v odôvodnení rozsudku, keď uviedol, že konečný odberateľ postupoval pri zisťovaní väd dôsledne, pričom sám žalobca poznamenal, že dodávateľia zneužívali vedomosť, že konečný odberateľ tovar nevážil, resp. nevážil dôsledne. Súd tiež doplnil, že na skutočnosť o dôslednosti konečného odberateľa nemá vplyv ani to, že konečný odberateľ už predtým reklamoval kvalitatívne vady, a to pri hmotnostiach pôvodne deklarovaných žalovaným, pričom svojvoľne súd doplnil, že je prijateľné vysvetlenie, že kvalitatívne vady bolo možné zistiť skôr, než boli známe objektívne informácie o hmotnostných vadách. Uvedené však nevyplýva ani z tvrdení žalobcu ani z predložených dôkazov. Súd tiež uviedol, že strany sporu si vznik nárokov zo zodpovednosti za vady tovaru upravili

zmluvne, pričom zároveň uviedol, že žalobcovi vznikol priamo nárok na zľavu z kúpnej ceny. Uvedené je však v rozpore s bodom 6.5 VNP druhá veta, podľa ktorého je TSR (žalobca) oprávnené podľa vlastného uváženia požadovať od dodávateľa (žalovaného) v prípade väd tovaru odstránenie vady alebo dodanie novej veci, avšak nie zľavu z kúpnej ceny, pričom túto ani nežiadal, ale predžalobnou výzvou žiadal len bezdôvodné obohatenie a náhradu škody.

Ďalej žalovaný uviedol, že konečný odberateľ pri namietaných váhach pri takmer každom vagóne uvádzal, že mu bolo doručené o cca polovicu menej hmotnosti tovaru, čo muselo byť podľa žalovaného viditeľné aj voľným okom. Preto sa nestotožnil s odôvodnením súdu, že konečný odberateľ mohol zistiť nedostatky na kvalite oveľa skôr ako hmotnostné rozdiely, pretože konečný odberateľ reklamoval u žalovaného cestou žalobcu kvalitu doručeného tovaru, teda tovar kontroloval a nenamietal zároveň aj na nedostatky vo váhe tovaru, ktoré mu podľa ním uvádzaných dátumov váženia, museli byť v čase vystavenia reklamácie kvality známe. V prípade uznania reklamovanej kvality žalovaný vystavil dobropisy, na základe ktorých boli žalobcovi vrátené finančné čiastky za váhu, ktorá bola konečnému odberateľovi doručená a ktorú v tom čase konečný odberateľ akceptoval, zaznamenal vo svojom serveri a rovnako tak prijal sumu určenú dobropisom žalovaného za reklamovanú váhu tovaru. Ak by váha tovaru doručená konečnému odberateľovi v čase doručenia nezodpovedala výške uvádzanej žalovaným, pričom v čase vystavenia reklamácií kvality by už musel byť rozdiel vo váhe z vagónov konečnému odberateľovi známy, nemal žalobca, resp. konečný odberateľ nárok na sumu vystavenú dobropismi žalovaného, keď vrátená čiastka bola počítaná podľa doručenej akceptovanej váhy. Na strane konečného odberateľa je tak možné hovoriť o bezdôvodnom obohatení. Žalovaný tiež namietal konštatovanie súdu, že žalovaný si svoj nárok na bezdôvodné obohatenie účinným spôsobom neuplatnil, vzájomné nároky nevyčísľil, preto túto argumentáciu považoval za bezpredmetnú. Mal za to, že takýto postoj je nesprávny a poukázal na možnosť aplikácie § 147 ods. 2 CSP a na možnosť aplikácie vzájomnej žaloby len ak žalovaný navrhuje, aby bolo prisúdené viac než uplatnil žalobca. Rovnako poukázal i na svoje možnosti vymáhania bezdôvodného obohatenia pred právoplatnosťou rozhodnutia v tejto veci, pokiaľ sám žalovaný trval na správnosti údajov o váhe vagónov.

Ďalej žalovaný tvrdil, že v prípadoch uvádzaných žalobcom, nedošlo k nedostatkom vo váhe, čo preukazuje skutočnosť, že konečný odberateľ v prípade odchýlky vo váhe tovaru túto u žalovaného reklamoval bezodkladne po dodávke. Žalovaný považoval za nelogické, prečo by v prípade vagónov doručených od januára 2018 do júna 2018 nepostupoval konečný odberateľ rovnako, zvlášť pokiaľ každý mesiac zasielal žalovanému reklamácie kvality. Žalovaný preto spochybnil dobromyseľnosť konečného odberateľa, keď tento mal vedomosť o údajných nižších váhach doručených vagónov a napriek tomu si nechal dobropisom preplatiť čiastky za váhy uvádzané žalovaným. Z predložených reklamácií zo sumáru dodaného tovaru je zrejmé, že väčšina vagónov, v prípade ktorých konečný odberateľ žiadal vystavenie dobropisu na celú deklarovанú váhu, mala byť zároveň certifikovane vážená ešte pred vystavením reklamácií. Žalovaný mal za to, že celá žaloba aj postup žalobcu a konečného odberateľa sú účelové a vykonštruované, s úmyslom poškodiť žalovaného. Konečný odberateľ pri prevzatí tovaru potvrdil hmotnosť deklarovанú žalovaným, keď túto zaznamenal do svojho servera, no zároveň túto potvrdil predkladanými reklamáciami kvality, kde reklamoval vady kvality tovaru v hmotnosti deklarovanej žalovaným a v tejto hmotnosti si na reklamované vady kvality tovaru nechal vystaviť zo strany žalovaného dobropisy a preplatiť finančné náhrady.

Žalovaný taktiež nesúhlasil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že dojednanie vylúčenia aplikácie § 428 ObZ nemožno považovať za konanie v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a mal za to, že za takéto konanie možno zmysle ustálenej judikatúry považovať konanie, keď jednou zo zmluvných strán dochádza k zneužitiu takéhoto dojednania a uvedené ustanovenie by tak malo byť považované za neúčinné. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 30Bdo/11/2008, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Cdo/3651/2011 a rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Postup žalobcu považoval žalovaný i za v rozpore s medzi stranami zaužívanými obchodnými zvyklosťami, keď v prípade odchýlok, či už v kvalite alebo hmotnosti, boli tieto vždy bezodkladne po dodaní tovaru reklamované. V zmysle zmluvného dojednania 6.6 VNP by mal žalobca, resp. konečný odberateľ možnosť uplatniť si reklamácie kedykoľvek, teoreticky aj po uplynutí niekoľkých rokov a aj po vystavení dobropisu zo strany žalovaného, pričom žalovaný sa dopredu vzdal svojho práva

namietat' takéto neskoré uplatnenie v'ád tovaru. Toto ustanovenie a jeho využitie zo strany žalobcu preto žalovaný považoval za účelové a v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a obchodnými zvyklosťami.

Žalovaný tiež spochybnil čiastky, ktoré si konečný odberateľ vyčísľil vo svojich reklamáciách, keď ním uvádzané sumy za 1 tonu tovaru sú vyššie ako tie, ktoré uhrádzal žalobcovi. Pokiaľ žalobca uhradil konečnému odberateľovi akokoľvek vysokú sumu, pričom nežiadal preukázanie nároku konečného odberateľa, uvedené je na ťarchu žalobcu a vyvoláva pochybnosti, a to z dôvodu, že v rovnakom čase bola obdobná žaloba podaná aj na ďalšie subjekty podnikajúce v rovnakom sektore. Žalovaný považoval za nereálne, aby všetci doterajší dodávatelia žalobcu, resp. konečného odberateľa chybovali rovnako a uvedené nie je spôsobilé zhojiť ani tvrdenie žalobcu, že slovenskí dodávatelia šrotu sa mali dohodnúť, že budú konečnému odberateľovi dodávať tovar v menších hmotnostiach, pretože mali mať vedomosť, že tento tovar neváži dôsledne.

Za nepreukázané považoval žalovaný konštatovanie súdu, že žalobca si uplatnil svoje nároky včas, bezodkladne po tom ako si tieto včas uplatnil konečný odberateľ, a to z dôvodu, že žalobca v priebehu konania nepredložil zmluvu, na základe ktorej spolupracoval s konečným odberateľom. Žalovaný spochybnil aj relevantnosť dôkazov údajne preukazujúcich škodu a náklady, ktoré vznikli v súvislosti s prepravou tovaru a najmä váhy, ktoré reálne dodané byť nemali. Škodu, resp. bezdôvodné obohatenie žalobcu preukazoval vystavenými faktúrami a konečnú čiastku určil priemerom, avšak podľa ním predložených faktúr od spoločnosti Rail Cargo Logistics, jednotková cena bola určovaná v rôznych výškach a nie jednotne. Žalobca až po opakovanom upozornení na nesúlad medzi vyčíslenými sumami a sumami vo faktúrach spoločnosti Rail Cargo Logistics prepísal pri viacerých vagónoch sumu 19,22 eura na sumu 18,61 eura, avšak konečný nárok sa nezmenil. Pokiaľ ide o požadovanú čiastku za prepravu tovaru od rakúsko-talianskej hranice do areálu konečného odberateľa, táto podľa žalovaného nebola v konaní preukázaná, keďže žalobca nepreukázal úhradu týchto čiastok konečným odberateľom a z listu spoločnosti Mercitalia Rail SRL nevyplýva, že by sa mala na každý vagón uplatňovať teória o paušálnej cene. Údajnú škodu konečného odberateľa, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s prepravou tovaru, teda žalobca nevyčísľil ani nepreukázal relevantnými dôkazmi.

Žalovaný ďalej namietal hodnovernosť predložených dôkazov, a to jednak ohľadom zaznamenávania výsledkov váženia, ako aj predložených elektronických záznamov, keďže podľa jeho názoru boli vyhotovované dodatočne, čo dedukoval zo skutočnosti, že v pravom hornom rohu každého elektronického záznamu je uvedený buď dátum december 2019, január 2020 alebo február 2020. Mal za to, že ide o dátumy, kedy boli predmetné záznamy manuálne a dodatočne vyhotovované. Porovnaním elektronických záznamov so žalobcom skôr predloženými dôkazmi je podľa žalovaného zrejmé, že údaje v serveri, údaje v reklamáciách a vážnych lístkoch konečného odberateľa a údaje v elektronických záznamoch sú totožné, vykazujú rovnaké chyby, napr. v časoch, kedy boli niektoré vagóny vážené skôr ako boli vôbec doručené konečnému odberateľovi. Sám žalobca uviedol, že výsledky váženia sa zaznamenávajú a uchovávajú na externom pamäťovom nosiči, pričom ide o elektronické záznamy, ktoré nemožno zamieňať so serverom, pretože ide o 2 na sebe nezávislé systémy. Podľa žalovaného je potom otázne, ako môžu oba systémy vykazovať rovnaké chyby. Po tom ako žalovaný na tieto chyby upozornil, žalobca reagoval tak, že ide o chyby v písaní. Žalovaný poukázal i na rozpor zaznamenaných údajov v elektronickom záznamoch s reálnym stavom, kedy žalobca predložil nákladný list vystavený dopravcom ZSSK-Cargo, ktorým o.i. zaznamenáva údaj o tom, kedy dopravca prevzal vagón od žalovaného na prepravu do Talianska, z ktorého je zrejmé, že napr. vagón č. 59750089 bol na prepravu prevzatý v Galante 23.4.2018, avšak z elektronického záznamu vyplýva dátum odoslania 16.4.2018. Žalovaný namietal i konštatovanie súdu, že žalovaný mal svoju obranu zameranú len na pravdivosť žalobcom predložených dôkazov, no takéto popretie je neúčinné a obrana žalovaného účelová, keďže mal produkovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené sa podľa žalovaného nezakladá na pravde, pretože predkladal dôkazy, no s týmito sa súd nezaoberal.

Žalovaný mal tiež za to, že výpovede svedkov p. C. B. a p. A. B. nie sú spôsobilé preukázať údajné nároky žalobcu. Spochybnil tvrdenie svedka B., že vo väčšine prípadov bol prítomný pri váženíach,

keďže toto tvrdenie žalovaný považoval za nereálne. Rovnako tak žalovaný spochybil všetky dôkazy žalobcu preukazujúce vadné dodávky vagónov od januára 2018 do konca marca 2018, pretože možno mať na základe výpovede svedka B., ktorý poprel možnosť archivácie vážnych lístkov v danom čase, za to, že tieto dôkazy boli vyhotovované dodatočne. Z jeho výpovede je zrejmé, že konečný odberateľ nevážil reálne všetky vagóny dodané zo strany žalovaného a rozporoval aj tvrdenie tohto svedka, že skontrolovaná hmotnosť vždy zodpovedá tomu, čo bolo deklarované, a to z administratívnych dôvodov. Žalovaný mal za to, že v priebehu konania preukázal, že počas dlhoročnej spolupráce medzi žalovaným, žalobcom a konečným odberateľom, v prípade nedostatku vo váhe, bola táto vada reklamovaná žalovanému ihneď po jej zistení a zaznamenaná do systému. Výpoveď svedka B. je účelová, čo vyplýva i z jeho tvrdenia, že spoločnosť Ferrie Nord mala zistiť nedostatky v množstve dodaného šrotu ešte v roku 2017, tajne mala vykonávať vyšetrovanie a medzitým mala uhrádzať všetky faktúry žalobcovi a v júli 2018 uplatniť reklamácie. Skutočnosť, že svedok nevypovedal pravdu, vyplýva i z toho, že žalovaný v priebehu konania preukázal opak, a teda, že konečný odberateľ si v danom období vo februári 2018 reklamáciu váhy uplatnil, pričom v tomto prípade došlo k stornu dobropisu, pretože zo strany konečného odberateľa došlo k omylu pri vážení. S touto nezrovnalosťou sa súd nevysporiadal a napriek tomu uviedol, že skontrolovaná akceptovaná váha v serveri konečného odberateľa vždy zodpovedala deklarovanej váhe. Žalovaný poukázal i na nepoužiteľnosť dôkazu predloženého žalobcom - previerky zo dňa 16.7.2020 vypracovanej D. E. D. z dôvodu, že súd na tento dôkaz odkazuje, napriek tomu, že ide o dôkaz v konaní nepoužiteľný.

Napokon žalovaný namietal aj nepreskúmateľnosť rozsudku z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, keď súd neuviedol v čom vzhliadol splnenie podmienok pre priznanie nároku žalobcovi, nevysporiadal sa jednoznačne ani s argumentáciou a dôkazmi predkladanými žalovaným a nekriticky sa stotožnil s tvrdeniami žalobcu.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. ako vecne správny potvrdiť. Mal za to, že v konaní preukázal porušenie povinnosti žalovaným a existenciu predpokladov na vyvodenie zodpovednosti za vady a za škodu, ktorá žalobcovi vznikla. Naproti tomu celá procesná obrana žalovaného spočívala iba v paušálnom popieraní tvrdení žalobcu a mechanickom spochybňovaní pravosti a pravdivosti dôkazov predkladaných žalobcom. Žalobca v konaní preukázal, že žalovaný dodával žalobcovi šrot v nižšej ako deklarovanej hmotnosti. Žalovaný ani nemohol produkovať relevantné dôkazy na svoju obranu, a preto svoju obranu žalovaný založil iba na tvrdení o vykonštruovanom a šikanóznom nároku žalobcu a na systematickom vnášaní prvkov zmätočnosti do skutkovo náročného konania zvädzajúcimi a mnohokrát nelogickými tvrdeniami.

K žalovaným namietanému nedostatku v podobe uplatneného nároku žalobca uviedol, že z obsahu žaloby a zo všetkých procesných úkonov žalobcu je zrejmé, že žalobca si uplatňoval popri škode a ušlom zisku od žalovaného nároky z väd tovaru, hoci v žalobe bolo uvedené nesprávne označenie nároku ako bezdôvodné obohatenie namiesto zľava z kúpnej ceny. Zo všetkých skutkových okolností uvádzaných žalobcom, z podaní, vyjadrení a úkonov žalobcu je zrejmé, že žalobca si uplatňuje nárok plynúci z toho, že žalovaný nedodal tovar v množstve, na ktorom sa žalobca a žalovaný dohodli a ktoré žalovaný deklaroval v nákladných listoch a fakturoval. Žalobca už v žalobe svoj nárok riadne špecifikoval, identifikoval všetky sporné dodávky a nároky z nich plynúce a ku všetkým sporným dodávkam predložil listinné dôkazy. Zároveň v žalobe špecifikoval nároky, ktoré si započítal proti pohľadávke žalovaného. Výpočet súhrnej výšky jednotlivých štyroch typov nárokov následne žalobca doložil v lehote stanovenej súdom a ku každému jednému nároku priradil listinné dôkazy, hoci tento súhrnný výpočet bolo možné vykonať sčítaním súm jednotlivých nárokov na základe už predložených údajov v spise pred výzvou súdu prvej inštancie. Je logické, že si na tento výpočet žalobca vypýtal od súdu dodatočnú lehotu, keďže technicky nebolo možné spočítať 946 čiastkových nárokov rozdelených na štyri právne tituly na samotnom pojednávaní. Žalobca tiež odmietol tvrdenie žalovaného o porušení zásady rovnosti zbraní ako účelové.

K žalovaným namietanému nepreukázaniu žalobného nároku, nehodnovernosti predložených dôkazov a spochybneniu výpovedí svedkov, žalobca odkázal na odôvodnenie rozsudku. Všetky skutkové tvrdenia

žalobca preukázal listinnými dôkazmi, ako aj svedeckou výpoveďou A. B., zodpovedného za nákup surovín u konečného odberateľa, vyhlásením odbornej organizácie spoločnosti VIC SRL z 18.11.2020 a výpoveďou Jána Ilavského, konateľa žalobcu. Jediný dôkaz žalovaného v súvislosti s vážením tovaru žalovaným pred jeho naložením do vagónov, bol výsluch konateľa žalovaného, kedy tento nebol schopný vysvetliť, ako sa postupuje v prípade, kedy sa do vagóna nezmestí celý obsah kontajnera a z jeho výpovede vyplynulo, že nemá nastavený proces váženia vagónov. Napriek otázkam žalobcu a súdu bol konateľ žalovaného schopný vysvetliť iba situáciu, kedy sa kamión s naloženým zvyškovým tovarom v kontajneri vráti do prevádzky žalovaného, pretože do vagóna sa tovar už nezmestil a obsah kontajnera sa vysype v prevádzke. Takáto situácia nastáva v prípade, kedy už netreba nakladať ďalší vlakový vagón v rade a auto sa už nemusí z prevádzky žalovaného vrátiť na stanicu nakladať ďalšie vagóny. V praxi však oveľa častejšie nastane situácia, kedy je potrebné naplniť ďalšie vlakové vagóny v rade a je neobvyklé, že sa v takých prípadoch zostávajúci šrot v kamióne vysype v prevádzke, ako opisuje konateľ žalovaného. Postup váženia, aký žalovaný uplatňuje v prípade, kedy je treba nakladať tovar na ďalšie vlakové vagóny v rade, konateľ žalovaného vo svojej odpovedi nevysvetlil. Spontánna účastnícka výpoveď teda nepreukázala žalovaným tvrdené skutočnosti, čo sa žalovaný snaží napraviť v odvolaní, žalobca však poukázal na to, že skutočnosti uvádzané týkajúce sa procesu váženia konateľ žalovaného pri výpovedi neuviedol tak, ako sú uvedené v odvolaní, citácia sa nezhoduje so skutočným znením jeho výpovede, ktorej zvukový záznam je prítomný v spise.

Ďalej žalobca uviedol, že žalovaný i v odvolaní spochybňuje listinné dôkazy, ktorými žalobca preukazoval svoje tvrdenia, avšak tieto sú účelové, pretože žalovaný ako spoločnosť pôsobiaca v oblasti spracovania šrotu a dlhodobo dodávajúca šrot do oceliarne konečného odberateľa, dobre pozná prax a fungovanie obchodného vzťahu so žalobcom a konečným odberateľom. Žalobca príkladmo uviedol, že žalovaný opakovane poukazuje na dátumy na reklamáciách hmotnostných rozdielov konečného odberateľa. Ako žalobca vysvetlil v konaní pred súdom prvej inštancie, v týchto dňoch boli reklamácie na hmotnostné rozdiely vystavené konečným odberateľom. Váženia vagónov prebiehali priebežne v období január až jún 2018 ako dodávky prichádzali do oceliarne konečného odberateľa, a preto sú na záznamoch z váženia priložených k reklamáciám uvedené dátumy, kedy bol tovar vážený. Dátumy váženia logicky predchádzajú dátumom vystavenia reklamácií. K spochybňovaniu časov váženia vagónov v niektorých prípadoch, kedy čas váženia predchádzal dátumu zaznamenania príchodu vagónu do areálu konečného odberateľa, žalobca uviedol, že táto situácia je vysvetlená fungovaním železničného uzla v priemyselnej zóne Osoppo, kde sa nachádza oceliareň konečného odberateľa a skutočnosťou, že na procese váženia sa podieľajú zamestnanci konečného odberateľa z rôznych oddelení s rôznymi pracovnými časmi. Pokiaľ žalovaný spochybňoval údaje ohľadom času váženia vagónov, žalobca uviedol, že čas, v ktorý sa začal proces váženia vlaku, je v dokumentoch uvedený ako čas váženia všetkých vagónov zoradených v rade v tomto vlaku, pričom ide o zaužívanú prax v zaznamenávaní údajov, logicky zdôvodnenú. K poukazu žalovaného, že na reklamáciách kvality vystavených žalobcom v priebehu dotknutého obdobia boli ešte uvedené žalovaným deklarované hmotnosti a nie hmotnosti zistené konečným odberateľom, žalobca uviedol, že na server dodávateľov konečného odberateľa sa zaznamenávajú hmotnosti uvedené na nákladných listoch dodávateľov a konečný odberateľ v období, kedy reklamoval nedostatky kvality tovaru voči žalobcovi, resp. žalovanému, prešetroval extrémne nízke skutočné hmotnosti dodávaného tovaru zo strany žalovaného. Preto reklamácie kvality dodávok ešte obsahovali údaj o hmotnosti, ktorú žalovaný deklaroval. Žalobca dodal, že nároky z väd spočívajúcich v nedostatočnej kvalite si žalobca od žalovaného uplatňuje na Okresnom súde Galanta zo skutočných, nižších hmotností, preto žalovaný zavádza, keď obviňuje žalobcu z nepoctivého obchodného styku alebo konania v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ žalovaný namietal, že konečný odberateľ nevážil všetky vagóny, žalobca uviedol, že v období od 1.1. do 27.3.2018, kedy konečný odberateľ disponoval statickou váhou, vážil iba vybrané vagóny. Tvrdenie žalovaného je však irelevantné, pretože predmetom tohto konania sú iba tie dodávky žalovaného, ktoré boli riadne konečným odberateľom odvážené. Pokiaľ ide o výslednú sumu uplatnenú konečným odberateľom v reklamáciách hmotnostného rozdielu, ktorú žalovaný namietal aj v odvolaní, žalobca opätovne zosumarioval, že ide o súčet jednotkovej ceny za tonu šrotu dohodnutej medzi konečným odberateľom a žalobcom a ceny za prepravu 1 tony šrotu na talianskom území (teda 8,69 eura), ktorý sa vynásobil množstvom nedodaných (ale žalovaným deklarovaných) ton šrotu (teda zisteným hmotnostným rozdielom). Všetky údajné nezrovnalosti žalobca vysvetlil, spôsob váženia u konečného odberateľa a zaužívanú prax potvrdil vo svojej výpovedi aj svedok A. B..

Žalobca tiež nesúhlasil so spochybňovaním hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie zo strany žalovaného. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nekriticky akceptoval protirečenia zo strany žalobcu, keď uviedol, že konečný odberateľ pri zisťovaní vád postupoval zreteľne a obozretne, keď to bol sám žalobca, ktorý v úvode konania poznamenal, že dodávatelia zneužívali vedomosť, že konečný odberateľ tovar nevážil, resp. nevážil dôsledne, žalobca mal za to, že je zrejmé a potvrdil to A. B. vo svedeckej výpovedi, že konečný odberateľ v nadväznosti na zistené významné chýbajúce množstvo šrotu koncom roku 2017 zahájil od januára 2018 vyšetrenie, pri ktorom overoval hmotnosti vybraných vagónov zasielaných každým dodávateľom konečnému odberateľovi (nie len žalovaným). Na základe tohto vyšetrenia konečný odberateľ zistil najskôr na statických váhach a neskôr na dynamických váhach zavedených do jeho prevádzky od 28.3.2018, že dodávky žalovaného a aj niektorých iných dodávateľov sú podvodne naložené v nižšom ako deklarovanom množstve. Pred januárom 2018 konečný odberateľ nevážil všetky prichádzajúce vagóny do prevádzky a spoliehal sa na dobromyseľnosť a poctivosť dodávateľov, čo evidentne zneužívali v čoraz väčšom rozsahu niektorí slovenskí subdodávatelia, vrátane žalovaného. Od januára 2018 zbieral konečný odberateľ dôkazy o skutočných hmotnostiach tovarov, vrátane zavedenia systému dynamického váženia a preváženia tovarov expertnou organizáciou VIC srl. Na margo svojich ostatných subdodávateľov žalobca dodal, že na rozdiel od žalovaného, títo námietky konečného odberateľa uznali a vysporiadali v rámci reklamácií alebo spor so žalobcom urovnali.

K spochybňovaniu vyhodnotenia výšky nákladov na prepravu tovaru cez rakúske územie žalovaným, žalobca uviedol, že sumy za prepravu tony šrotu cez rakúske územie vyplývajú z faktúr spoločnosti Rail Cargo Logistics. Obdobne žalovaný nedôvodne spochybňuje posúdenie výšky nákladov na prepravu tovaru cez talianske územie do oceliarne končeného odberateľa, hoci túto výšku preukazuje vyjadrenie spoločnosti Mercitalia Rail Src a svedectvo A. B.. Svedeckú výpoveď poskytla tiež znalecká organizácia VIC Srl, ktorá potvrdila existenciu hmotnostných rozdielov v súvislosti s dodávkami, ktorých hmotnosť zisťovala.

K tvrdeniu žalovaného, že súd prvej inštancie svojvoľne dopĺňa, že je prijateľné vysvetlenie, že kvalitatívne vady bolo možné zistiť skôr než boli známe objektívne informácie o hmotnostných vadách, mal žalobca za to, že ide o logický záver. Záznamy o vážení dodávok existovali v čase vystavenia kvalitatívnych zrážok. Konečný odberateľ však oznámil hmotnostné rozdiely žalobcovi až potom, ako si bol na základe vykonaných šetrení a prevážení dodávok šrotu expertnou organizáciou VIC Srl istý, že žalobca mu dodáva prostredníctvom subdodávateľov nižšie ako deklarované hmotnosti tovarov, teda až keď mu boli známe objektívne informácie o hmotnostných vadách.

Pokiaľ ide o existenciu ostatných predpokladov zodpovednosti za vady a zodpovednosti za škodu, žalobca sa plne stotožnil s posúdením súdu prvej inštancie. Žalobca vady žalovanému riadne notifikoval, z výzvy je úplne jasné, že sa týka notifikácie vád, dokonca odkazuje na § 428 ObZ. Žalobcovi vznikol nárok na zľavu z kúpnej ceny priamo zo Všeobecných nákupných podmienok (VNP), pričom žalobcovi ani z VNP, ani zo zákona nevyplýva povinnosť poskytovať žalovanému dodatočnú lehotu na odstránenie vád, ako to žalovaný nesprávne tvrdí. Žalobca sa tiež plne stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o vylúčenie aplikácie § 428 ObZ, ktorý takúto dohodu strán zmluvy pripustil. Konanie žalobcu spočívajúce v uplatnení nároku z vád hneď po tom, ako sa o nich dozvedel od konečného odberateľa, v ničom neodporovalo poctivému obchodnému styku. Naopak, poctivému obchodnému styku odporuje konanie žalovaného, ktorý systematicky a vedome deklaroval žalobcovi výrazne vyššie množstvá šrotu, než aké skutočne dodával, a práve takéto konanie nemôže požívať právnu ochranu, a to dokonca bez ohľadu na včasnosť oznámenia vád (§ 428 ods. 3 ObZ).

Žalovaný v odvolacej replike a žalobca v odvolacej duplike zotrvali na svojej predchádzajúcej argumentácii.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie voči zvyškovo zamietajúcemu výroku II. a výroku III. o trovách konania podal včas odvolanie žalobca s návrhom na jeho zmenu tak, že odvolací súd vyhovie žalobe

v celom rozsahu a prizná žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému, alternatívne navrhol zrušenie napadnutého rozsudku vo výrokoch II. a III. a vrátenie veci v tejto časti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že hmotnosť veci je zrejmom fyzikálnou vlastnosťou veci a nie je teda dôvod na aplikáciu § 440 ods. 1 druhej vety ObZ. Žalobca bol toho názoru, že nemožno zovšeobecnene tvrdiť v súvislosti so všetkými vecami (tovarmi), že množstvo vo významne hmotnosti je vlastnosťou vecí (tovarov) v právnom zmysle. Posúdenie, či množstvo možno považovať za vlastnosť tovaru, totiž podľa žalobcu závisí od povahy dotknutého tovaru. V prejednávanej veci tovar (šrot) tvoriaci predmet kúpnych zmlúv medzi žalobcom a žalovaným a dodávaný do oceliarne konečnému odberateľovi, predstavuje druhovo určenú vec, ktorá je v zmysle § 409 ObZ vymedzená čo do množstva a druhu. V danom prípade je množstvo/hmotnosť kvantitatívny znak šrotu a spolu so špecifikáciou druhu šrotu, teda kvalitatívnym znakom, slúži na vymedzenie predmetu kúpy a určenie výšky ceny. Samotná vlastnosť šrotu ako takého sa pri dodaní menšieho ako deklarovaného množstva nijako nezmení. Aj s poukazom na § 422 ods. 2 ObZ mal žalobca za to, že množstvo v prípade tovaru, akým je šrot, nepredstavuje vlastnosť tovaru, ale je len jeho kvantitatívnym druhovým znakom slúžiacim na vymedzenie predmetu kúpy. Podľa žalobcu mal súd prvej inštancie žalobcovi priznať nárok z ušlého zisku vo výške 69.735,92 eura v súlade s § 440 ods. 1 prvou vetou ObZ.

V prípade, ak by odvolací súd prijal právne posúdenie súdu prvej inštancie, podľa ktorého je hmotnosť fyzikálnou vlastnosťou šrotu, žalobca subsidiárne uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne postupoval, ak žalobcovi nepriznal nárok právne kvalifikovaný žalobcom ako ušlý zisk. V tejto súvislosti žalobca poukázal na výklad § 440 ods. 1 druhej vety ObZ právnou doktrínou a súdnou praxou (rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo/1991/2008, 23Cdo/1299/2008 a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.5.2020 sp. zn. 3Obdo/3/2020), a to najmä v spojení s § 439 ods. 1 ObZ. Mal za to, že zľava z kúpnej ceny by mala byť primeraná, pričom primeranosť zľavy treba stanoviť s ohľadom na § 439 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 druhou vetou ObZ, a mala by tak zahŕňať aj zisk, ktorý v dôsledku zľavou vysporiadanej vadnosti kupujúcemu unikal. Výška zľavy by teda nemala vyjadrovať iba zníženie hodnoty veci, ale zohľadňovať aj ďalšie okolnosti konkrétneho prípadu. Cieľom ustanovenia § 439 ods. 1 v spojení s ustanovením § 440 ObZ totiž je, aby kupujúci dosiahol náhradu celej ujmy, ktorá mu vznikla v dôsledku vadného plnenia predávajúceho, v zmysle zásady plnej reparácie ujmy spôsobenej vadným plnením, a teda na kupujúceho nemôžu byť prenášané negatívne dôsledky vadného plnenia zo strany predávajúceho.

Žalobca poukázal na skutočnosť, že zľava z kúpnej ceny pre predávajúceho pri hmotnostnej vade predstavuje iba vrátenie časti zaplatenej ceny za tovar, ktorý mu nebol dodaný, avšak nezahŕňa v sebe žiadne ďalšie faktory, ktoré by prihliadali na negatívne dôsledky spôsobené kupujúcemu tým, že predávajúci porušil svoje povinnosti. Tento negatívny dopad sa prejavil v zisku ušlom žalobcovi, ktorý žalobca presne vyčíslil a zdôvodnil. Súdu prvej inštancie nič nebránilo nárok kvalifikovaný žalobcom ako ušlý zisk prekvalifikovať na súčasť uplatnenej zľavy z kúpnej ceny a naplniť tak požiadavku na jej „primeranosť“, čím by vyhovel aj judikovanej zásade plnej reparácie ujmy spôsobenej vadným plnením. Výklad súdu prvej inštancie založený na premise, že množstvo (hmotnosť) tovaru, bez ohľadu na povahu tovaru, predstavuje vlastnosť tovaru, a že v zmysle § 440 ods. 1 druhej vety ObZ kupujúcemu nemožno priznať ušlý zisk, a to ani ako súčasť zľavy z kúpnej ceny, by viedol k neprimeranej a neodôvodnenej tvrdosti vo výklade zákonných ustanovení upravujúcich nároky z väd vo vzťahu s nárokmi na náhradu škody a je v rozpore s účelom týchto ustanovení vo svetle ustálenej súdnej praxe.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu odmietol tvrdenie, že v danom prípade hmotnosť tovaru nie je možné považovať za vlastnosť tovaru a z tohto dôvodu nemá byť aplikované ust. § 440 ods. 1 druhá veta ObZ. Poukázal na to, že zmluvné strany si v kúpnych zmluvách a VNP žalobcu dojednali vlastnosti tovaru, teda v akej kvalite a hmotnosti si žalobca od žalovaného tovar objednáva a kedy sa tento považuje za dodaný riadne. Ak by tieto vymienené vlastnosti neboli naplnené (nedostatok hmotnosti, nedostatok v kvalite), bolo by možné konštatovať, že uvedený tovar má vady a nie je dodaný riadne. Vada, ktorá vznikla, sa týkala hmotnosti dodaného tovaru. Ak by žalobca trval na tej skutočnosti, že v danom prípade nejde o vlastnosť tovaru a sám odkazuje na ust. § 422 ods. 2 ObZ, v takom prípade by sám sponchybnil súdom prvej inštancie jemu doposiaľ uznaný nárok z titulu vady

tovaru, pretože sa vada týkala práve údajne nedodaného množstva tovaru. K odkazu žalobcu na súdnu prax ohľadom primeranosti zľavy z kúpnej ceny a kritérií pri určovaní výšky zľavy z kúpnej ceny, žalovaný poukázal na to, že uvedené nemožno aplikovať, pretože vo veci sp. zn. 3Obdo/3/2020 išlo o náklady, ktoré boli vynaložené na odstránenie väd, za ktoré zodpovedal žalovaný a sám dovolací súd konštatoval, že nárok objednávateľa na náhradu škody, ktorá mala byť spôsobená vadným dodaním diela je vylúčený, ak mohol objednávateľ dosiahnuť uspokojenie niektorým z nárokov z vadného dodania diela. K argumentácii žalobcu, že súd prvej inštancie nie je viazaný právnou kvalifikáciou nároku a nič mu nebránilo nárok kvalifikovaný ako ušlý zisk prekvalifikovať na súčasť uplatnenej zľavy z kúpnej ceny, žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Co/3/2009, ktoré odmieta, aby to bol konajúci súd, kto svojvoľne posúdi právny titul ako iný žalobcom nepožadovaný nárok. Zároveň žalovaný poukázal na to, že vymedzenie zľavy z kúpnej ceny podľa § 439 ods. 1 ObZ neumožňuje do zľavy z kúpnej ceny započítať ušlý zisk. Zároveň žalovaný uviedol, že ušlý zisk a náklady žalobcu, ktoré si žalobca uplatňoval, nie sú ani jednoznačne vyčíslené a reálne preukázané, nie je preukázaná príčinná súvislosť a ani participácia žalovaného na vzniku týchto nákladov.

Žalobca sa v replike pridržiaval podaného odvolania. Dodal, že na § 422 ods. 2 ObZ poukázal z dôvodu, že za určitých okolností dodanie tovaru v menšom množstve nepredstavuje ani len vadu tovaru. Množstvo tovaru nemôže predstavovať automaticky jeho vlastnosť v zmysle § 440 ods. 1 druhej vety ObZ, pretože inak by nebolo možné pri dodaní menšieho množstva/hmotnosti tovaru za splnenia podmienok § 422 ods. 2 ObZ vylúčiť uplatnenie ustanovení o vadách. Ani skutočnosť, že nedostatok hmotnosti tovaru predstavuje vadu tovaru automaticky neznamená, že hmotnosť možno považovať za vlastnosť tovaru v zmysle § 440 ods. 1 druhej vety ObZ. Platí to iba v prípade, ak sa zmenou množstva/hmotnosti menia aj vlastnosti tovaru, čo pri šrote alebo iných druhoivo určených veciach nenastane. Mal za to, že uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/3/2020 je relevantné pre posúdenie prejednávanej veci napriek tomu, že sa skutkovo netýka rovnakého prípadu, a to predovšetkým z dôvodu, že formuluje zásadu plnej reparácie ujmy, ktorú treba mať na zreteli pri posudzovaní následkov porušenia povinnosti dodať tovar bez väd a zároveň potvrdzuje pravidlo, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou žalobného návrhu. V súvislosti s poukazom žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Co/3/2009 mal za to, že sa na prejednávanú vec nevzťahuje.

Žalovaný sa v duplike pridržiaval podaného vyjadrenia k odvolaniu.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektmi – zároveň stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniam žalobcu a žalovaného nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

Keďže žalovaný výslovne napadol rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, pričom týmto bolo žalobe len čiastočné vyhovené, bolo potrebné vysporiadať i so subjektívnou procesnou legitimitáciou žalovaného v tejto časti v odvolacom konaní. Osobou oprávnenou podať odvolanie (t. j. osobou majúcou subjektívnu procesnú legitimitáciu) je tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolací súd preto odvolanie žalovaného, ktorým napadol rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyškovo zamietajúcom výroku II. odmietol, ako podané neoprávnenou osobou, z dôvodu nedostatku jeho subjektívneho oprávnenia podať odvolanie voči tej časti rozsudku, ktorá mu nebola v neprospech (§ 359, § 386 písm. b/ CSP).

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobcu v časti o zaplatenie istiny 1.052.026,91 eura s príslušenstvom (titulom nároku na zľavu z kúpnej ceny a náhradu škody) vyhovel, keď dospel k záveru, že nárok žalobcu na zľavu z kúpnej ceny v rozsahu 938.739,21 eura je dôvodný, keďže žalobca preukázal, že žalovaný nedodal tovar v dojednanom množstve a žalobca si svoj nárok riadne a včas v súlade so zmluvnými dojednaniami uplatnil a súčasne popri nároku z väd tovaru považoval súd prvej inštancie za dôvodný aj nárok na náhradu škody v súvislosti s nákladmi vynaloženými na prepravu tovaru, a to od rakúsko-talianskej hranice do areálu konečného odberateľa vo výške 77.604,39 eura a z rakúsko-slovenskej hranice na rakúsko-taliansku vo výške 35.683,31 eura, keďže odplata za prepravu bola stanovená na základe deklarovanej hmotnosti prevážaného tovaru a žalobcovi by tieto náklady nevznikli v prípade, ak by žalovaný oznámil správnu hmotnosť prevážaného tovaru. Naproti tomu za nedôvodný považoval súd prvej inštancie nárok žalobcu na náhradu ušlého zisku s odkazom na ust. § 440 ods. 1 druhú vetu ObZ, keďže žalobcovi bol v tomto konaní priznaný nárok na zľavu z kúpnej ceny a zákon vylučuje, aby mu bol súbežne priznaný aj nárok na ušlý zisk.

Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež, že súd prvej inštancie vec aj nesprávne právne posúdil, pokiaľ žalobe žalobcu čiastočne vyhovel. Vo vzťahu k čiastočnému zamietnutiu žaloby namietal nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie žalobca.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné, správne, presvedčivé a v relevantnom rozsahu vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa už iba nasledovné.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného o nesprávnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov, túto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalovaný namietal hodnotnosť predložených dôkazov, pokiaľ ide o reklamácie hmotnostného rozdielu, spochybnil aj relevantnosť dôkazov preukazujúcich škodu a náklady, ktoré vznikli v súvislosti s prepravou tovaru. Spochybnil taktiež výpovede svedkov a namietal i nepoužiteľnosť dôkazu predloženého žalobcom - previerky zo dňa 16.7.2020 vypracovanej D. E. D..

Z tejto odvolacej námietky žalovaného možno vyvodiť, že žalovaný nesúhlasí s hodnotením dôkazov súdom prvej inštancie (uvedeným v ods. 40 a 41 napadnutého rozsudku). Vykonaním týchto dôkazných prostriedkov sa i podľa názoru odvolacieho súdu zistili skutočnosti právne významné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, resp. preukazujúce nárok žalobcu na zľavu z kúpnej ceny, keďže bol nimi preukázaný rozdiel medzi žalovaným deklarovaným a skutočne dodaným množstvom tovaru a taktiež vznik škody u žalobcu spočívajúcej v nákladoch na prepravu tovaru. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke odvolací súd konštatuje, že CSP vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov. Záver, ktorý si sudca urobí o vykonaní dôkazov z hľadiska pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a logického myšlienkového postupu. Súd hodnotí každý jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym hodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel

formálnej logiky. Voľnosť hodnotenia dôkazu taktiež neznamená, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, naopak konečné meritórne rozhodnutie by malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu teda neznamená ľubovôľu pri hodnotení dôkazov a hodnotiaca úvaha súdu musí zodpovedať zásadám formálnej logiky a musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci. Výsledky hodnotenia dôkazov sú pritom imanentnou súčasťou odôvodnenia rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP). V tomto smere súd prvej inštancie dôsledne postupoval v zmysle § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie neodporuje zásadám logiky a ani zistenému skutkovému stavu. Pre úplnosť, na margo argumentácie žalovaného o nepoužiteľnosti dôkazného prostriedku - previerky zo dňa 16.7.2020 vypracovanej D. E. D., odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie jasne v ods. 41 uviedol, že tento dôkaz (previerka realizovaná prostredníctvom súkromného detektíva) nepovažoval za pre vec relevantný, keďže previerka bola realizovaná až v roku 2020 a nevzťahovala sa na sporné dodávky, teda z tohto dôkazu nevychádzal, a preto i táto námietka žalovaného bola nedôvodná.

Nedôvodnou bola i námietka žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní súd prvej inštancie posúdil ako nárok na zľavu z kúpnej ceny podľa ust. § 437 ods. 1 a § 439 ods. 1 ObZ, tieto interpretujúc tak, že strany sporu si vznik nárokov zo zodpovednosti za vady tovaru upravili zmluvne, keď v prípade rozdielu medzi hmotnosťou tovaru fakturovaného dodávateľom a hmotnosťou zistenou TSR alebo konečným odberateľom pri prevzatí tovaru, bol dodávateľ povinný na žiadosť TSR vydať dobropis a žalobcovi tak v prípade zistenia hmotnostných väd vznikol priamo nárok na zľavu z kúpnej ceny predstavujúcej rozdiel medzi dodaným tovarom a tovarom deklarovaným bez toho, aby bol povinný poskytnúť žalovanému dodatočnú primeranú dobu na odstránenie vady. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by takýto postup nezodpovedal zaužívanej praxi medzi ním a žalobcom a túto potvrdzujú aj predchádzajúce dobropisy vydávané v súvislosti s kvalitatívnymi či kvantitatívnymi vadami, na ktoré poukazoval sám žalovaný. Žalobca vznik hmotnostných rozdielov riadne preukázal a zároveň preukázal, že nárok na zľavu z kúpnej ceny si aj riadne u žalovaného uplatnil, a to predžalobnou výzvou zo 16.7.2018, v ktorej žiadal o vydanie dobropisu na sumu 1.971.875,45 eura. V prejednávanvej veci mal súd prvej inštancie zároveň za to, že k uplatneniu nárokov došlo včas, pretože v kúpnych zmluvách zmluvné strany výslovne vylúčili aplikáciu § 428 ObZ, t.j. predávajúci sa vzdal námietky, že kupujúci nesplnil včas svoju povinnosť oznámiť vady tovaru. S takýmto právnym posúdením veci sa odvolací súd plne stotožňuje a v tejto súvislosti poukazuje aj na správne a vyčerpávajúce odôvodnenie takéhoto právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie v jeho rozsudku (bod 42. a 43. rozsudku súdu prvej inštancie) a námietku žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie považuje za nedôvodnú.

Odvolací súd dodáva, že z ust. § 436 a § 437 ObZ vyplýva, že vytknutie väd, resp. splnenie notifikačnej povinnosti ohľadom väd je jednostranný hmotnoprávny úkon. Obchodný zákonník síce kogentne neupravuje, ako má vyzeráť oznámenie o vadách, ale ak je oznámenie o vadách považované za právny úkon, musí predovšetkým spĺňať predpoklad určitosti. Zákonná požiadavka určitosti jednostranného hmotnoprávneho úkonu sa vyžaduje v identifikácii väd, ich popisu, vyjadrenia akým spôsobom sa vady prejavujú, v akom rozsahu, ich konkretizácia musí byť vykonaná spôsobom, ktorým sa zabezpečí nezameniteľnosť väd s inými vadami, a v konečnom dôsledku aj voľba zodpovednostného nároku, t.j. akým spôsobom oprávnený subjekt žiada s týmito vadami naložiť, musí byť uskutočnená rovnako určitým, zreteľným a nepochybným spôsobom. I podľa názoru odvolacieho súdu hmotnostné vady tovaru žalobca riadne reklamoval a riadne si uplatnil i nárok z väd tovaru – zľavu z kúpnej ceny (formou vydania dobropisu) v predžalobnej výzve.

Žalovaný tiež namietal, že žalobca nepostupoval ani podľa bodu 6.5 VNP, podľa ktorého bol žalobca oprávnený podľa vlastného uváženia požadovať od žalovaného v prípade väd tovaru odstránenie vady alebo dodanie novej veci. Ani túto námietku odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. Odvolací súd uvádza, že podľa bodu 5.2 VNP v prípade rozdielu medzi hmotnosťou tovaru fakturovaného dodávateľom a hmotnosťou zistenou TSR alebo konečným odberateľom pri prevzatí tovaru a/alebo v prípade väd v kvalite dodaného tovaru zistených TSR alebo konečným odberateľom pri prevzatí tovaru, dodávateľ je povinný na žiadosť TSR vydať dobropis, čo vo svojej podstate predstavuje priamy nárok žalobcu na zľavu z kúpnej ceny predstavujúcej rozdiel medzi dodaným tovarom a tovarom deklarovaným bez toho, aby bol žalobca povinný poskytnúť žalovanému dodatočnú primeranú dobu na odstránenie vady, ako to správne uviedol i súd prvej inštancie.

Pokiaľ ide o samotné zmluvné dojednanie medzi stranami sporu o vylúčení § 428 ObZ, pri ktorom žalovaný namietal, že uvedené je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, i s touto námietkou žalovaného sa správne vysporiadal súd prvej inštancie v ods. 43 napadnutého rozsudku. Odvolací súd má v zhode so súdom prvej inštancie za to, že dojednanie vylúčenia aplikácie § 428 ObZ (ktoré nie je kogentným ustanovením) v rámci zmluvnej voľnosti a následný výkon práva žalobcu v súlade s takto dojednanými zmluvnými podmienkami nemožno považovať za výkon práv v rozpore so zásadami obchodného styku. Žalobca si nároky u žalovaného uplatnil hneď po tom, ako získal vedomosť o hmotnostných rozdieloch. Vylúčenie aplikácie § 428 ObZ bolo už v čase uzatvárania kúpnych zmlúv odôvodnené práve špecifikami tovaru a spôsobu obchodovania, pri ktorom nie je možné zistiť vady ihneď po prevzatí tovaru, čo bolo zrejme aj zo zaužívanej praxe medzi žalobcom a žalovaným, kedy reklamácie boli akceptované a dobropisy boli vystavené vždy s určitým časovým odstupom. Pokiaľ bola v sporných veciach táto doba dlhšia, je to odôvodnené rozsahom zistení o opakovanom a dlhšiu dobu trvajúcim konaní žalovaného zakladajúcim vznik nárokov zo zodpovednosti za vady. Odvolací súd má taktiež za to, že rozpor s poctivým obchodným stykom nemôže spočívať v tom, že konečný odberateľ po nadobudnutí podozrenia vykonal komplexné šetrenie ohľadne dodávok v období od januára 2018 do júna 2018 a po ich prešetrení sa obrátil na žalobcu. Žalobca predžalobnú výzvu zaslal žalovanému už 16.7.2018, teda hneď po tom, ako bol o hmotnostných rozdieloch informovaný. Zároveň je potrebné zdôrazniť, žalovaný sa nemôže domáhať ochrany podľa § 265 ObZ, keď jeho vlastným konaním došlo k ukráteniu žalobcu a žalovaný o týchto skutočnostiach musel vedieť, ako správne uviedol i súd prvej inštancie. Odvolací súd dodáva, že aplikácia § 265 ObZ je determinovaná tým, že ide o výkon práva, resp. o odopretie súdnej ochrany výkonu práva. Preto treba skúmať okolnosti, ktoré s výkonom práva súvisia, t.j. či sa právo neuplatňuje za takých okolností, ktoré odporujú zásadám poctivého obchodného styku. Súd musí v každom jednotlivom prípade rozpor výkonu práva so zásadami poctivého obchodného styku zistiť na základe objektívnych kritérií. Zároveň ho musí aj odôvodniť a uviesť, v čom v danom prípade spočíva rozpor výkonu práva s dobrými mravmi. Pôsobenie zásady poctivého obchodného styku má ochraňovať zmluvných partnerov pred šikanóznymi tendenciami a praktikami v obchodovaní. O šikanovanie by išlo vtedy, ak by výkon práva zreteľne smeroval iba k zjavnému poškodeniu iných subjektov, čo v prejednávanej veci zo zistených skutkových okolností nijakým spôsobom nevyplyva.

I v prípade, ak by zmluvné strany v prejednávanej veci nevylúčili aplikáciu ust. § 428 ObZ, odvolací súd dodáva, že pokiaľ nedôjde k včasnému uplatneniu nároku z titulu vadného plnenia, do úvahy prichádza aplikácia ust. § 428 ods. 3 ObZ, podľa ktorého účinky jeho ods. 1 a 2 nenastávajú (t.j. nemožnosť priznať právo z väd tovaru v súdnom konaní), ak vady tovaru sú dôsledkom skutočností, o ktorých predávajúci vedel alebo musel vedieť v čase dodania tovaru. To znamená, že ak predávajúci dodal tovar (tu) s množstevnými vadami, pričom kupujúci túto skutočnosť preukáže, potom je zrejme, že predávajúci o týchto vadách musel vedieť a nesvedčí mu preto benefícium lehôt pre uplatnenie práv zo zodpovednosti za vady. V súdnej veci bolo pritom preukázané, že žalovaný ako predávajúci o množstevných vadách tovaru vedel (musel vedieť), pričom v prepravných dokladoch uviedol nesprávne množstvo tovaru. Všeobecne platí, že dodávka menšieho množstva tovaru ako je dohodnuté v kúpnej zmluve môže byť vadou v množstve tovaru, ale môže ísť aj o čiastočné nesplnenie zmluvy. Pri posúdení tejto skutočnosti sa vychádza zo sprievodných, prípadne prepravných dokladov. Pokiaľ z nich vyplýva, že predávajúci plní len časť dodávky tovaru a dodané množstvo zodpovedá množstvu uvedenému v týchto dokladoch, nejde o množstevnú vadu (buď ide o čiastočné plnenie v súlade so zmluvou alebo čiastočné neplnenie zmluvy). O množstevnú vadu ide v prípade, keď dodané množstvo tovaru nezodpovedá

množstvu tovaru uvedenému v pripojenom doklade (por. nález Ústavného súdu ČR z 12. mája 2009 sp. zn. I. ÚS 343/09).

Žalobca v konaní preukázal, že žalovaný tovar dodal v menšom ako deklarovanom množstve, keď žalovaný výsledky kontrolných vážení realizovaných konečným odberateľom relevantne nespochybnil. Žalovaný síce v konaní spochybňoval záznamy o vážení a reklamácií hmotnostných rozdielov, avšak svoje tvrdenia o tom, že tovar dodal v ním deklarovanom množstve nepreukázal. Vo všeobecnosti platí, že dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu tejto skutočnosti tiež tvrdí. V rámci dokazovania platí zásada, že každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia; kto tvrdí, dokazuje. Žalobca v konaní tvrdil, že žalovaný nedodal ním deklarované množstvo tovaru, o čom predložil dôkazy. Ak potom žalovaný tvrdil, že dodal tovar v deklarovanom množstve, bolo jeho povinnosťou to preukázať. Ide tu o tzv. delenie alebo presúvanie dôkazného bremena. Neplatí teda, že dokazovať skutočnosti je len povinnosťou žalobcu. Žalovaný svoje tvrdenia o dodaní ním deklarovaného množstva nepreukázal, preto súd prvej inštancie nemohol zobrať jeho tvrdenie za základ svojho rozhodnutia.

Rovnako tak správne súd prvej inštancie právne posúdil i nárok žalobcu na náhradu škody v súvislosti s prepravnými nákladmi. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa odchyľil od záveru súdu prvej inštancie uvedený v ods. 45 a 46, že žalobca vznik, výšku a dôvodnosť nákladov na prepravu tovaru od rakúsko-talianskej hranice do areálu konečného odberateľa (ktoré znášal konečný odberateľ, ktorý si tento náklad uplatnil voči žalobcovi a ten ho v plnom rozsahu akceptoval) uplatnených vo výške 77.604,39 eura riadne preukázal a zároveň preukázal i príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti žalovaného (dodať tovar bez väd) a vznikom škody, keďže odplata za prepravu sa stanovovala na základe deklarovanej hmotnosti prevážaného tovaru a žalobcovi by tieto náklady nevznikli v prípade, ak by žalovaný oznámil správnu hmotnosť prevážaného tovaru. Rovnako tak žalobca preukázal vznik a výšku škody spočívajúcej v nákladoch na dopravu tovaru z rakúsko-slovenskej hranice na rakúsko-taliansku hranicu vo výške 35.683,31 eura, ktoré žalobca uhradil. I v tomto prípade bola odplata za prepravu stanovená na základe deklarovanej hmotnosti prevážaného tovaru a žalobcovi by tieto náklady nevznikli v prípade, ak by žalovaný oznámil správnu hmotnosť prevážaného tovaru.

Pokiaľ žalovaný namietal nesprávne uplatnený nárok žalobcom, táto námietka bola právne bezvýznamná, pretože právna kvalifikácia žalobou uplatneného nároku je výhradne vecou súdu v zmysle zásady *iura novit curia* (súd pozná právo). Nie je teda rozhodujúce, ako tvrdené skutočnosti, resp. už v konaní urobené skutkové zistenia právne kvalifikuje strana sporu. Žalobca už v žalobe jasne opísal skutkový dej, z ktorého vyvodil porušenie svojho subjektívneho práva a uviedol svoj žalobný návrh (petit) a žalobný dôvod. Strany sporu nie sú povinné uplatnený nárok a obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia však uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podradiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je, alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak strana sporu uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú (por. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 196/2009). Ak rozhoduje súd o nároku na peňažné plnenie, ktorý vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem ako je žalobcom navrhované, prípadne ak dovoľujú výsledky vykonaného dokazovania podradiť uplatnený nárok pod iné hmotnoprávne ustanovenie než ako sa žalobca dovoľáva, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť, a to bez ohľadu na to, či je v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia uvedený alebo nie (por. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 26Cdo 593/2010).

V prejednávanej veci navyše žalobca následne žalobný dôvod v rámci zmeny žaloby, ktorú súd prvej inštancie pripustil, upravil (uplatnil si nároky z väd tovaru), preto v danej situácii ani nemohlo dôjsť k porušeniu akýchkoľvek procesných práv žalovaného, keďže mal možnosť reagovať na realizáciu všetkých procesných oprávnení žalobcu. V tejto súvislosti neobstál ani poukaz žalovaného na rozhodnutie (odvolacie) Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Co/3/2009 z 23.9.2010, keď z obsahu predmetného rozhodnutia vôbec nevyplýva záver prezentovaný žalovaným (t.j. že by predmetné rozhodnutie odmietalo, aby to bol konajúci súd, ktorý svojvoľne posúdi právny titul ako iný, žalobcom nepožadovaný nárok), keď práve naopak Najvyšší súd SR (ako odvolací súd) tu konštatoval nesprávnosť rozhodnutia krajského súdu, ktorý zamietol návrh žalobkyne z toho dôvodu, že si vzájomným návrhom neuplatnila nárok na zníženie kúpnej ceny, keď si uplatnila zaplatenie určitej sumy vo výške náhrady vynaložených nákladov na odstránenie väd. Navyše ako už odvolací súd uviedol vyššie, v danej veci súd prvej inštancie ani nepriznal žalobcovi požadovaný nárok z iného právneho dôvodu, ktorý žalobca nepožadoval, keďže výslovne požadoval o.i. zľavu z kúpnej ceny.

Ani skutočnosť, že súd prvej inštancie vyhovel žiadosti žalobcu o poskytnutie dodatočnej lehoty za účelom špecifikácie požadovaných nárokov, a to vzhľadom na kvantitu listinných dôkazov, nezakladá porušenie princípu rovnosti zbraní v neprospech žalovaného a ani porušenie princípu kontradiktórnosti. Povinnosťou súdu je totiž len vytvoriť stranám rovnakú mieru možnosti realizovať svoje procesné oprávnenia. Skutočnosť, či strana svoje procesné oprávnenia aj reálne využije a v akej kvalite, už netvorí obsah princípu rovnosti sporových strán. Rovnako tak obsahom princípu kontradiktórnosti je možnosť strán vyjadriť sa ku všetkým relevantným okolnostiam, resp. vyjadriť sa k výsledkom procesnej aktivity svojej protistrany, k čomu v prejednávanej veci v prípade žalovaného nepochybne došlo.

Nedôvodnou bola i námietka žalovaného o nesprávnom závere súdu prvej inštancie, že žalovaný si svoj nárok na bezdôvodné obohatenie účinným spôsobom neuplatnil, vzájomné nároky nevyčísľil, a preto túto argumentáciu považoval za bezpredmetnú. Mal za to, že takýto postoj je nesprávny a poukázal na možnosť aplikácie § 147 ods. 2 CSP a na možnosť aplikácie vzájomnej žaloby len ak žalovaný navrhuje, aby bolo prisúdené viac než uplatnil žalobca. Rovnako poukázal i na svoje možnosti vymáhania bezdôvodného obohatenia pred právoplatnosťou rozhodnutia v tejto veci, pokiaľ sám žalovaný trval na správnosti údajov o váhe vagónov. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti k vyjadreniam žalovaného, že žalobca pri uplatnení nárokov nezohľadnil už vystavené dobropisy na vady v kvalite ohľadne toho istého tovaru (teda aj nedodaného), správne poukázal na to, že ak aj takýto nárok (zrejme na vydanie bezdôvodného obohatenia) vznikol, žalovaný si ho v konaní účinným spôsobom neuplatnil (žiadne vzájomné nároky nevyčísľil). Odvolací súd sa tiež stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, že súd nie je oprávnený sám skúmať prípadnú existenciu započítateľných nárokov, a preto na túto argumentáciu žalovaného nebolo možné prihliadnuť.

Pokiaľ žalovaný poukazoval na (ne)možnosť aplikácie kompenzačnej námietky, či vzájomnej žaloby z jeho strany v tomto konaní, odvolací súd pre úplnosť dopĺňa, že ust. § 147 ods. 1 CSP umožňuje, aby si žalovaný v záujme hospodárnosti konania svoj prípadný nárok voči žalobcovi efektívne uplatnil vzájomnou žalobou. Právo žalobcu a vzájomnou žalobou uplatnené právo žalovaného nemusia byť rovnakého druhu, pokiaľ však medzi stranami ide o vzájomné pohľadávky na plnenie rovnakého druhu (typicky peňažné plnenie) z povahy vzájomnej žaloby vyplýva, že žalovaný pôvodne uplatnenú pohľadávku žalobcu popiera, inak by bol jeho procesný úkon z hľadiska obsahu de iure kompenzačnou námietkou, ktorou dochádza podľa hmotného práva k zániku záväzku a povahu vzájomnej žaloby má iba prevyšujúci nárok žalovaného, ak je jeho pohľadávka uplatnená vo väčšom rozsahu ako pohľadávka žalobcu. Pokiaľ ide o kompenzačnú námietku v zmysle § 147 ods. 2 CSP, toto ustanovenie oprávňuje žalovaného uplatniť si v prebiehajúcom spore aj svoj vlastný kompenzabilný nárok voči žalobcovi. Ide o pohľadávku, ktorú možno jednostranne započítať proti žalobou uplatnenej pohľadávke podľa predpisov hmotného práva (§ 580 a § 581 OZ alebo § 358 až 363 ObZ). Započítanie pohľadávok je jedným zo základných spôsobov zániku záväzku a z povahy veci vyplýva, že osoba uskutočňujúca započítací úkon nepopiera pohľadávku, proti ktorej započítanie smeruje. To má zásadný význam aj pre posúdenie prípadného podania žalovaného v sporovom konaní. Ak žalovaný žalobou uplatnený nárok popiera, nemožno procesný úkon, ktorým sa v priebehu konania domáha plnenia od žalobcu, považovať za

kompenzačnú námietku podľa § 147 ods. 2 CSP. V takom prípade ide vždy o vzájomnú žalobu, a to aj pokiaľ je žalovaným uplatňovaná nižšia pohľadávka, než je žalobou uplatnená pohľadávka žalobcu.

Odvolací súd tiež nepovažuje za správny názor žalovaného, podľa ktorého napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatočné odôvodnenie. Podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vo svojom rozsudku celkom jasne uviedol, aký skutkový stav zistil, ako sa vysporiadal s argumentáciou strán v konaní a ako vec právne posúdil. Súdne rozhodnutie, ktoré stručne a jasne objasní podstatu sporu a závery súdu (v rozsahu vyžadovanom § 220 ods. 2 CSP), nemožno považovať za arbitrárne. Odôvodnenie napadnutého rozsudku ako celok potom vyhovuje náležitostiam § 220 ods. 2 CSP, keďže z neho možno zistiť tak skutkové, ako aj právne závery súdu prvej inštancie, ktoré ho viedli k čiastočnému vyhovaniu žalobe.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolacím námietkam žalovaného proti vyhovujúcemu výroku I. napadnutého rozsudku nebolo možné priznať úspech, keď s jeho argumentáciou sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal už súd prvej inštancie.

Žalobca podal odvolanie voči zvyškovo zamietajúcemu výroku II., ktorým mu súd nepriznal nárok na náhradu ušlého zisku s odkazom na ust. § 440 druhú vetu ObZ, pretože žalobcovi bol v tomto konaní uznaný vznik nároku na zľavu z kúpnej ceny a zákon vylučuje, aby mu bol súbežne priznaný aj nárok na ušlý zisk. Súd prvej inštancie mal za to, že vada spočívajúca v nedostatku hmotnosti sa nepovažuje za nedostatok vlastnosti tovaru, keďže hmotnosť veci je zrejmou fyzikálnou vlastnosťou veci. Žalobca namietal, že množstvo v prípade tovaru, akým je šrot, nepredstavuje vlastnosť tovaru, ale je len jeho kvantitatívnym druhovým znakom slúžiacim na vymedzenie predmetu kúpy, preto mal súd prvej inštancie žalobcovi priznať nárok z ušlého zisku vo výške 69.735,92 eura v súlade s § 440 ods. 1 prvou vetou ObZ. Eventuálne mal žalobca za to, že i keď by bola hmotnosť fyzikálnou vlastnosťou šrotu, súd prvej inštancie nesprávne postupoval, ak žalobcovi nepriznal nárok právne kvalifikovaný žalobcom ako ušlý zisk, keďže tento nárok mal priznať v rámci primeranej zľavy z kúpnej ceny, ktorú mal stanoviť s ohľadom na § 439 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 druhou vetou ObZ, a ktorá by tak mala zahŕňať aj zisk, ktorý v dôsledku zľavou vysporiadanej vadnosti kupujúcemu unikal. V tejto súvislosti žalobca poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo/1991/2008, 23Cdo/1299/2008 a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.5.2020 sp. zn. 3Obdo/3/2020.

Podľa § 440 ods. 1 ObZ nároky z väd tovaru sa nedotýkajú nároku na náhradu škody alebo na zmluvnú pokutu. Kupujúci, ktorému vznikol nárok na zľavu z kúpnej ceny, nie je oprávnený požadovať náhradu zisku ušlého v dôsledku nedostatku vlastnosti tovaru, na ktorý sa zľava vzťahuje.

Podľa § 439 ods. 1 ObZ nárok na zľavu z kúpnej ceny zodpovedá rozdielu medzi hodnotou, ktorú by mal tovar bez väd, a hodnotou, ktorú mal tovar dodaný s vadami, pričom pre určenie hodnôt je rozhodujúci čas, v ktorom sa malo uskutočniť riadne plnenie.

Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa odchýlil od právneho posúdenia súdu prvej inštancie, ktorý v súvislosti s nárokom žalobcu na náhradu ušlého zisku aplikoval druhú veru § 440 ods. 1 ObZ, a teda vzhľadom na skutočnosť, že žalobcovi bol v tomto konaní uznaný vznik nároku na zľavu z kúpnej ceny, zákon vylučuje, aby mu bol súbežne priznaný aj nárok na ušlý zisk. Zo skutkových zistení vyplýva, že žalobcovi (resp. konečnému odberateľovi) bol dodaný tovar v menšom množstve, ako bolo v zmysle kúpnych zmlúv dohodnuté, išlo teda o faktické vady tovaru v zmysle § 422 ods. 1 ObZ. Žalobca si ušlý zisk uplatnil ako súčin marže žalobcu (rozdiel medzi jednotkovou kúpnu cenou za tovar dohodnutou medzi žalobcom a žalovaným a jednotkovou kúpnu cenou za tovar dohodnutou medzi žalobcom a konečným odberateľom po odpočítaní jednotkovej ceny za prepravu nedodaného tovaru od rakúsko-slovenských hraníc po rakúsko-talianske hranice) a hmotnostného rozdielu. Žalobca mal nesporne možnosť zvoliť si spôsob, akým spôsobom budú jeho nároky z väd tovaru uspokojené, a to buď vydanie dobropisu – v podstate ide o priamy nárok na zľavu z kúpnej ceny v zmysle bodu 5.2 VNP

alebo iný zákonný nárok z väd, najmä odstránenie vady alebo dodanie novej veci v zmysle bodu 6.5 VNP. Pokiaľ si žalobca si zvolil zľavu z kúpnej ceny, je potom tiež nútený akceptovať i všetky dôsledky vyplývajúce zo zvoleného spôsobu kompenzácie (por. uznesenie Ústavného súdu ČR sp. zn. II.ÚS 1988/11 z 20.9.2011). Je síce pravdou, že prvá veta § 440 ods. 1 ObZ stanovuje, že nároky z väd tovaru sa nedotýkajú nároku na náhradu škody alebo na zmluvnú pokutu, osobitné pravidlo však platí v prípade zľavy z kúpnej ceny. Ak takýto nárok na zľavu z kúpnej ceny vznikol, prípadný nárok na náhradu škody vo forme ušlého zisku v dôsledku nedostatku vlastností tovaru, na ktoré sa zľava vzťahuje, je v zmysle druhej vety § 440 ods. 1 ObZ vylúčený. Dôvodom takejto úpravy je obmedzenie zdvojenej kompenzácie za porušenie povinnosti predávajúceho, ktorá je odstránená práve poskytnutím zľavy z kúpnej ceny. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu, že množstvo v prípade tovaru, akým je šrot, nepredstavuje vlastnosť tovaru, ale je len jeho kvantitatívnym druhovým znakom slúžiacim na vymedzenie predmetu kúpy, odvolací súd uvádza, že v prípade akceptácie takejto výkladu, by bola aplikácia druhej vety § 440 ods. 1 ObZ prakticky vylúčená. Rovnako totiž i v prípade, ak by nešlo o vadu množstevnú, ale o kvalitatívnu vadu tovaru (šrotu) a žalobca by si uplatnil nárok na zľavu z kúpnej ceny (a teda akceptoval by tovar – šrot v kvalite dodanej žalovaným), nedosiahol by v prípade následného predaja taký zisk, aký mohol očakávať za následný predaj šrotu v pôvodne požadovanej kvalite.

Tým, že si žalobca zvolil zľavu z kúpnej ceny, akceptoval tým množstvo tovaru dodané žalovaným, a teda i skutočnosť, že maržu (zisk) za nedodaný tovar dojednanú s ďalším svojim odberateľom nedosiahne. Žalobcovi nič nebránilo zvoliť si ako nárok z väd tovaru dodanie chýbajúceho množstva, kedy by jeho ďalší zisk z následného predaja chýbajúceho množstva tovaru nebol vylúčený. V prejednávanej veci bol žalobcovi priznaný nárok na zľavu z kúpnej ceny, preto je nárok na náhradu ušlého zisku v dôsledku nedostatku vlastností tovaru, na ktoré sa zľava vzťahuje, zo zákona vylúčený, ako to správne uzavrel i súd prvej inštancie. Úvahy žalobcu o tom, že súd mal v danom prípade nárok na ušlý zisk priznať v rámci primeranej zľavy z kúpnej ceny neboli namieste, pretože ust. § 439 ods. 1 ObZ jasne stanovuje spôsob určenia zľavy z kúpnej ceny a zo zisteného skutkového stavu nevyplýva, že by si strany sporu dojednali spôsob určenia zľavy z kúpnej ceny odlišne, prípadne, že by aplikáciu tohto ustanovenia výslovnou vylúčili.

Pokiaľ ide o poukazy žalobcu na českú judikatúru, odvolací súd zdôrazňuje, že stanoviská a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali, ďalej rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie tvoria ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, slúžiacu jednotnému rozhodovaniu súdov Slovenskej republiky, pričom rozhodnutia súdov iných štátov pod tento pojem nespádajú (por. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6.3.2017 sp. zn. 3 Cdo 6/2017, z 31.10.2017 sp. zn. 6 Cdo/129/2017). Zároveň v zmysle judikátu R 71/2018 do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

Napriek vyššie uvedenému, odvolací súd vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo/1991/2008 uvádza, že v danej veci dovolací súd vytkol súdom nižších inštancií, že pri určení výšky ceny podlahovej krytiny vychádzali z posudkov znalcov a prevzali všetky výdavky na výmenu podlahy, pretože tento právny záver o výške zľavy nezodpovedá ust. § 439 ods. 1 ObZ. Podotkol tiež, že ust. § 439 ods. 1 ObZ síce nie je ustanovením kogentným, avšak zistený skutkový stav v danej veci nevedol k záveru, že by si strany spôsob určenia výšky zľavy z kúpnej ceny upravili odlišne, prípadne že by jeho použitie vylúčili. Uvedený právny názor len podporuje záver dovolacieho súdu v tejto veci uvedený v ods. 66.

Vo veci sp. zn. 23Cdo/1299/2008 sa zasa Najvyšší súd ČR ako dovolací súd zaoberal námietkou dovolateľa, že zľavu z ceny súd určil sám podľa ust. § 136 O.s.ř. (rovnako § 136 O.s.p. účinný do 30.6.2016) podľa cien za odstránenie väd. Dovolací súd bol toho názoru, že v danom prípade nejde o situáciu, kedy by výšku zľavy nebolo možné zistiť, prípadne, že by jej zistenie bolo spojené s nepomernými ťažkosťami, pretože s ohľadom na výšku vymáhanej zľavy sú náklady na zistenie jej výšky, napr. znaleckým posudkom, úmerné. Aplikáciu ust. § 136 O. s. ř. preto dovolací súd nepovažoval v posudzovanom prípade za správnu. Z uvedeného vyplýva, že predmetné rozhodnutie nijakým spôsobom nepodporuje právny názor žalobcu, že primeraná zľava z kúpnej ceny mala zahŕňať aj zisk, ktorý v dôsledku zľavou vysporiadanej vadnosti kupujúcemu unikol.

Pokiaľ ide o uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.5.2020 sp. zn. 3Obdo/3/2020, na ktoré poukazoval žalobca, predmetom dovolacieho prieskumu bolo vyriešenie právnej otázky, či v prípade, ak zhotoviteľ diela neodstránil riadne oznámené vady diela a objednávateľ si následne nechal dielo opraviť treťou osobou, má právo na zľavu z ceny diela, alebo či tento nárok má objednávateľ len do okamihu odstránenia väd diela. Dovolací súd v danej veci uzavrel, že: I. Ak zhotoviteľ neodstráni objednávateľom riadne a včas uplatnené vady diela ani v dodatočnej primeranej lehote, prípadne oznámi, že vady diela v určenej lehote neodstráni, má objednávateľ právo na zľavu z ceny diela, aj keď si následne nechal vady odstrániť treťou osobou. Toto právo má objednávateľ aj v situácii, ak možnosť odstránenia väd neodstránených zhotoviteľom v dodatočnej primeranej lehote prostredníctvom tretej osoby určenej objednávateľom nebola dohodnutá v zmluve o dielo, a aj v situácii, keď objednávateľ zhotoviteľa neupovedomil pred odstránením väd, že si tieto nechá odstrániť prostredníctvom tretej osoby; II. Objednávateľ má v prípade, ak zhotoviteľ nevyhovie dôvodne a včas uplatnenej jeho žiadosti na bezplatné odstránenie väd diela opravou, právo na zľavu z ceny diela v rozsahu rozdielu medzi zmluvne dohodnutou cenou diela a cenou, ktorú malo dielo dodané zhotoviteľom s vadami v čase, kedy malo byť dielo dodané. Ak náklady objednávateľa účelne a predvídateľne vynaložené na odstránenie väd treťou osobou určenou objednávateľom prevyšujú zľavu z ceny diela, sú tieto náklady v rozsahu prevyšujúcom zľavu z ceny diela ujmou objednávateľa, ktorú je možné reparovať prostredníctvom náhrady škody. Odvolací súd má za to, že ani z tohto rozhodnutia žiadnym spôsobom nemožno vyvodit', že primeraná zľava z kúpnej ceny by mala zahŕňať aj ušlý zisk, ktorý v dôsledku zľavou vysporiadanej vadnosti kupujúcemu unikol, tak ako sa snaží prezentovať žalobca. Preto i poukaz žalobcu na toto rozhodnutie hodnotí odvolací súd ako nenáležitý.

Skutočnosti uvedené v odvolaniach strán sporu neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalobcu i žalovaného z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Všetky skutkové zistenia, vyplývajúce z obsahu spisu boli riadne uvedené v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa s podstatnými otázkami v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vysporiadal. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočne zrozumiteľne odôvodnené a logicky konzistentné.

Pre úplnosť sa dodáva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania (strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04).

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, po vyporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou strán sporu, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny, vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, odvolacími dôvodmi žiadnej zo strán osobitne nenapadnutým, s použitím § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offa podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní prevažne úspešnému žalobcovi priznal nárok

na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 88 %. Rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie, žalobca bol v odvolacom konaní úspešný v časti priznanej sumy 1.052.026,91 eura (94 %) a žalovaný bol úspešný v zamietnutej časti (6 %), čistý úspech žalobcu v odvolacom konaní potom predstavuje 88 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

2

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).
Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).
Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).
Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).